

T-D-R-C-291

NR 104-2-1902

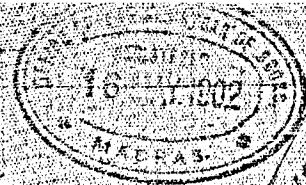
നരകഭാര
മുക്കിയ.

DIGITIZED

Qb

1902

116723

TO FAITH

SERIES N

No. 3.

GOLDEN PRESS

THE
MYSTERY

OF
GETHSEMANE.

BY
A. S. O. G.

MADRAS:
GOLDEN PRESS, CHOOALAI,
1902.

FAITH SERIES NO 3.

THE MYSTERY
OF
GETHESEMANE.

BY

H. S. O. G.

கெத்தேமனே இரகசியம்.

“ஜெஸையிஸ் அமைச்சு கிறிஸ்துவரைப்
பிரதிபகிக்கும்” 1. கொர். 1, 23.

PUBLISHED BY

SAMUEL PACKIAM B. A. LAW STUDENT
PURSEWALKAM, MADRAS

1902.

ALL RIGHTS RESERVED.

31104
பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
28	20	அளத்ததுவிற்கை முண்டய	அத்ததுவாயைமுண்டய
"	23	மனுஷ அளா	மனுஷனா
42	14	காலத்தான் அவ	காலத்தான் பெரும் பாலும் அவ
52	28	கிறிஸ்துவின் ஆன்	கிறிஸ்துவின் அத்து மாவை
53	24	பாவிகள்	பாவிகள்*
54	10	முத்துப் புள்ளி	புள்ளியைவிட்டுவிடுக
56	26	எபி. 2	எபி. 12,
58	6	செய்யப்பட்டது,	செய்யப்பட்டது

THE MYSTERY OF GETHSEMANE

செய்துள்ளன

கெத்தேமனே இரகசியம்.

மு. கி. ர.

Q6
No. 2

கந்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நிரூபாடு களைத்தியாலிக்கிற செருகொட்டிப் பரிசுத்த ஸ்தலத்திலே நித்தம். அந்த ஸ்தலத்தின் மகிளையான இரகசியத் தைப் பார்க்கிறதற்குத் தேவையானவரால் திறக்கப் பட்ட கண்வெளும். தாழ்வாராய் மன்றடி, பார்சு கிறகண்களையும் கேட்டு காதுகளையும் அவரிடத்திலே பெற்றுக்கொள்ளாமல் இந்தத்திருவ்தலத்தில் வொழிக. தேவ இராட்சியத்திற்கு வேண்டியவனாகவும் சிந்தை வையும்தேவாஸிபானவர் உவக்குத்தருவாராம்.

எருசலேமக்குச்சரீபத்தல் ஒலீவமலை இவ்வி றது. அதின் அடிவாரத்தில் ஒருபள்ளத்தாக்கு உண்டி. இந்தப் பள்ளத்தாக்குக்குக் கெத்தேமனே என்பதெப் புழ்காலத்தில் வழங்கிற்று. கெத்தேமனே என்னப் பட்ட அந்தகொமத்தில் ஒருகொட்டமிருந்தது. அதிலே காலங்கண்ட கிருஸ்துவரங்களை இவ்வழக்குங் காணு மாம். அந்தத்தொட்டத்திற்கு லேவர் சகிதமாய் கமது கத்தர் அரெகப்பெலாபெயிருத்தினால் அது பூததது.

குந் தெரிந்திருந்தது. ஏதேனும் பூங்காவினுள்ளே சகல வைபவங்களையும் அநுவித்த ஆதாம் பாவஞ் செய்து பாக்கியங்களையெல்லாம் இழந்து தேவனுக்குச் சமீபிக்கக்கூடாமல், அவனாட்டுப் பிரிந்து சாபத்தை வாங்கினான். இரண்டாம் ஆதாமாகிய நமது இரட்சகர் மனுக்களுக்கு முதிராம் ஆதிமால் விளைந்த பாவத்தைச் சமக்கவும், சாட்சிவந்தி யுண்டாக்கவும், கட்டுதற்கு அரிதாய்விட்ட வெய்ச்செய்க்கைத் திரும்பச்சம் படுத்து தரவும் கெத்சேமனே தோட்டத்தில் பிரவேசித்தார்.

கெத்சேமனேக்குப் புறப்படுமுன் இந்த உலகத்தின் பிரபுவருகிறான், (யோவா. 14, 30) என்று கத்தார் விஷருக்குச்சொன்னார். அவன் மரணத்தின் பிரபுவாகிய சாத்தான். முன் ஒருமுறை இரட்சகனின் டைவர்தான். அப்போது அவன் மகா உயர்ந்தபாவமுடைய தன்மேல் அவரைக் கொண்டுபோய் உலகத்தின் சகல இரட்சியங்களையும் அவைகளின் புகழையையும் அவருக்குக்காட்டிற்று, நீ தாமசிபுந்து என்னைப் பணிந்தால் இவைகளையெல்லாம் உனக்குத்தருவேன் என்றான். (யோவா. 4, 8, 9). உலகத்திலுள்ள தெல்லாம் கண்ணிச்சை, மாமிச இச்சை, சிவனத்தின் பெருமை. இதெல்லாம் பிதாவின் உண்டானதல்ல. (1. யோவா. 2, 16) ஆகையால், அதை இச்சிக்கிற இச்சையானது "இச்சியாகிர்ப்பாயாக்" என்றதேவகற்பனைக்கு விரோதமாகும். ஏதேனில் வசித்தமனிதருக்குப் பாவம் இச்சைரூபமாகப் புதுகுது மனுவடிவமிக்கதைபெல்லாம் பிறக்கும்போதே இந்த இச்சை ரூபமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அதினால் பிடிபடாத ரோமேஷன் கிறிஸ்து. அவருக்குள் அந்த விஷத்தை ஏற்படுத்தப்பட்ட சாத்தானை கத்தார் ஜெயித்து தூக்கிவிட்டார்.

அப்போது ஓர் போன சாத்தான் இப்போது மறுபடியும் அவரனாட்ட வருகிறான். இங்கே ஒரு விசேஷம். கவனிக்கப்படவேண்டும் கிரியை மூலமாய்க்காணவும், பேச்சு மூலமாய் கேட்கவும், நீனைவு உணரவும் கூடிய பிரகாரம் வெளிப்படுகிற பாவமெல்லாம் இச்சை என்னும் பாவமேதவிர வேறல்ல. சகல பாவ பாவங்களையும் ஒடுக்கினால் அவையெல்லாம் தக்கையாகிய இச்சையின் கர்ப்பத்துக்குள் போய் ஒடுங்கும். ஆகையால், பாவமென்றேபர் இச்சையென்பதற்குவிசேஷித்த பிரகாரம் அடுக்கும். இச்சை கர்ப்பத்தரித்தபோது பாவத்தைப்பெறும் (யாக. 1, 15) என்று யாக்கோபு சொல்லுகிறார். முன் வறுநூற்றில் உபலாசித்து பித்திருந்த நமது இரட்சகருக்குள் இச்சை ரூபத்திலே எப்படியாகினாம் பாவத்தை மூட்டிவிடப் பார்த்தாம் தெயிச்சாமல் கோற்று ஒடிப்போன பிரசானவன் இப்போது ஏன் அவரனாட்ட வருகிறான்? அந்த குதறுகுதறு முகார்தரமுண்டு, பாவமில்லாத சாத்தருடைய மனவடிபாவத்திலே பரமபிதாவானவர் இடையறாமல் எப்போதும் யிசு கிறிஸ்துக்க்கும். இந்த யிசு கிறிஸ்து அவருக்குகூடத் திருந்ததினால் பணக்கிறாத இந்த உலகத்தின் நடுவிலே சஞ்சரிக்கிற சஞ்சரிப்பைச்சகிக்கல் அவருக்கு எளிதாயிருந்தது. பாவமுள்ள மனுவடி கபாலத்திலே தேவ சமூகத்தைப் பார்த்து அநுபவித்தல் இல்லை. தேவ இரட்சி

சு கெத்தேசேபனே இரகசியம்.

யத்துக்குள் பிரவேசித்து அங்கே இருதய சுத்தத்
தைப்பெற்று அப்படி சத்தியமடந்த இருதயத்திலே
பிரகாசிக்கிற தேவாமுகத்தை அறிவித்து அதுபவிப்பது
விசுவாசிகளுக்குக்கும். (ம. 5, 8). ஆனால் தேவ
இராட்சியத்துக்குப் பிறம்பே இருக்கிறவர்களுடைய
இருதயம் காரிருளில் இருக்கிறது. தேவாமுகமெளிச்
சத்தினால் சந்தோஷமும் சமரூபமான ஆறுதலும்
பிறந்த அந்த வெளிமும் அறியப்போவதினால்தான்
முன்பும் ஆறுதலில்லாது உண்டாகும். இது
விசுவாசிகளுடைய அறபலிதல் தப்பட்ட விஷயம்.
அவர்களுள்ள பொல்லாதவர்கள் இருக்கிற அந்த
இருளுக்குள் சில விசை விசுவாசிகளும் விடப்படுகிற
துண்டு. ஆகிலும், அந்த வேளைகளில் விசுவாசிகளுடைய
உள்ளம் இருக்குநிலைமையே. அவ்விசுவாசிகளுடைய
உள்ளம் இருக்கும் நிலைமை வேறே. விசுவாசிகள் எப்
பேரப்பட்ட இருளில் விடப்பட்டாலும் தேவனைப்பிடிச்
கிற பிடிவை விடவேமாட்டார்கள். அவ்விசுவாசிகளே
தேவனைப்பிடிக்கிறபிடி கிஞ்சித்தும் இல்லாமல் அவ
ரைப்பதைத் தெறுப்பார்கள். இந்ததேவனெறுப்பும்
தேவபகையும் பிசாசிடத்திலிருந்து அவர்களுக்கு வந்
தது ஆகையால் அவ்விசுவாசிகள் இருட்டுக்குள் இருக்கிற
நிலைமை பயங்கர நிலைமை. தேவனைப்பிடிக்கிற பிடிக்கு
நம்பிக்கை பென்றும் தேவனைப்பிடிக்கிற பிடியில்லா
மைக்கு அவநம்பிக்கை பென்றும்பெயர். சோதனையின்
வேளையில் விசுவாசிகளை இந்த அவநம்பிக்கைக்குள்
இழுத்துக்கொண்டால் சாதகான் ஜெயித்துசந்தோஷப்பட்
படுவான். ஆகையால், சோதனையாகிய இருட்டிலே சாதி
தான் விசுவாசிகளைக்கிட்டு அவர்கள் தேவனைப்பிடிக்கிற

முகவிர.

மையை விட்டுவிட வலுவாய் இருக்குவான், யோபின்
பெண்சாதினைக்கொண்டு யே போடே பேசினசாததா
ன நினைத்துக்கொள். (யோபு. 9, 10).

பாவத்தின் ஆரம்பம் இச்சே. அதின் அந்தம் அவ
சிக்கை. தேவன் நமது முத்தை விசுவாசிகளுக்கு
மறைக்கிற இருட்டுவேளைகளை அவாசனுடைய ஞான
ரத்திக்கு அவசியம். அந்த வேளைகளில் உக்கிரசெபத்
ல் சோதனையில் விழாபல காக்கிற தேவனுடைய
சகேட்டுவாங்கிக்கொள்ள வண்டி. இல்லாவிட்டால்
புடன் வல்லமைக்குள் அகப்பட்டு கெட்டுப்போக
டும். இப்போது விசுவாசிகளைக்குறித்துச் சொன்
க மனதில் வைத்திருந்தால் சாததான் நமது காத்
னை வந்த காரணம்விளங்கும். வனந்தரத்தில்
முத்தை இச்சேசுரூபமாய் நமது இடச்சுருக்குள்
நிறுவிடப்பார்த்தும் அதுவாய்க்காதே போனதினால்,
மரணம் அந்தகாரத்தின் வல்லமைக்கு ஒப்புக்கொடுத்
பட்ட அவருக்குள் அவநம்பிக்கைக்குப்பத்திலே அநை
நிறுவிடலாம் என்றுசொகுதி சாததான் அவரிடம் வந்
தான். மரணத்தின் வல்லமையையுடைய அந்தச்சாத்
னனோடு சிவனின் பிரபலாகிய சர்த்தர் அப்போது
சயத் அறிபுமான் போர் இந்தச்சிறுநாலின் சரால்
யப்படும். அதைஉன் ஆறுதலுக்காகவுள் இரட்சிப்புக்
கூடவும் படிக்கத் தேவாவினாவா உனக்குத் துணை
செய்வாராக.

முதலாம் அதிகாரம்.

வளராத விவசாயம் வாசல்லே.

கர்த்தர் தம்மோடு வந்தபதினொருசூழில் எட்டு
பேரை கெத்தேமனே தாட்டத்து வாசலில் நிறு
அவர்களுடனே. நான்மேய் அங்கேசெய் பண்ணு
வும் இவ்விடத்தில் உருக் கர்த்தரோடு வந்த, நீங்கள் கே
ணக்கு உட்படாதபடிக்கு உசயம் பண்ணுங்கள்
ரார். அவர்களைத் தம்மோடு தோட்டத்திற்குள் கொ
போகாமெக்குக் காரணமென்ன? இதற்குக் காரண
அவர்களுடைய வளராதவிவசாயத்தான். கர்த்தர்
இவ்விடே அதுபலித்த அகோரப்பாடுதொழும் விட
பெருமூர்சுகளையும் பண்ணின உரத்தகூகுலானசெய்த
தையும் கிட்டஇருந்து பார்ப்பதற்குப் போதுமான
வாசலெலன் அவர்களுக்கு இல்லாமையால் கர்த்தர் அவ
ர்களைத் தூரத்திலேயே நிறுத்திவிட்டார். நான்காவது
கெய்விகசீவனை மற்றவர்களைவிட உரமாய்நிந்து பிடி
துக் கொள்ளக்கூடிய சக்தியைக்கர்த்தர் பேதுரு, பா
கோடு யோவான் இராமுவரிடத்தில் முன்னேயே அறி
திருந்தான். பொன்பது அவர்களுக்கு அவர் இட்டுவழங்கி
புதுப் பெயர்களால் விளங்கும். முன் சீமோனுக்கு
பேதுரு(கன்மலை) என்றும், முன்யார்க்கோடு யோவான்
என்றிருந்தவர்களுக்கு போவனாகேஸ் (இடியென்ப
கள்) என்றும் நமது இரட்சகர் மாற்றுப்பெயரிட்டார்.
இவர்களை மாத்திரமே அவர்தம்மோடு கூட தோட்ட
த்திற்குள் அழைத்துப் போனார்.

முதலாம் அதிகாரம்.

5

ஆகத்துமத்திலே வேதனை ப்பட்டுக் கர்த்தருடைய
சமுதத்திற்காகத்தவிக்கிற பெருமூர்சுகள் கிறிஸ்தவர்கள்
பெலவின் கிறிஸ்தவர்களுக்கு முன் நடக்க வேண்டிய
நாதிரி இதுதான். பெலவானே நிறைபதில் சாவதான
குமுன் உன் ஆகத்தும வாசலை விடப்பட்டு நீ தவிக்கிற
நாபிரு. இருட்டின்வல்லமையின் விடப்பட்டு நீ தவிக்கிற
கவிப்பையும் படுகிற அவன்வல்லமையின் அவன்காணும்
போது இடறப்பட்டு நன் விவசாயத்திலே தொயர்ந்து
போவான். அவன்வந்தான் அந்தப்பழிக்கு நீ ஆள
வாய். மெய்தான், உன் இரட்டு அவன்வந்தையில் உன்னோடு
ஒப்ப உணர்ந்து உன்வீதியும் நுகிற சீரெகிதர் உனக்கு
அவ்வீதியில் வேண்டியதை. அதற்குக் கர்த்தர் செய்
த்தபால் செய்துகொள். அவர் விவசாயத்தில் உறு
திப்பட்டிருந்தபிறவரைத் தம்மன்டைவைத்திருந்தார்.
அவர்களுங்கூட அவருக்கு உதவாமல் போனார்கள்.
அவர் பண்ணின் உரத்த உக்கிரசெய்மே அவருக்கு உத
வீற்று. இன்னொன்று இங்கே கவனிப்புக்குரியது. சில
கிறிஸ்தவர்களை கர்த்தர் ஆழ்ந்த தண்ணீரின் வழி
பாயும் பலத்தகோதனைகள் வழியாயும் மிக ஒடுக்க
மான சிவபாதையிலே நடத்திக் கொண்டு போகிறார்.
சிலனாயோ சற்றுவிசாலத்திலே நிறுத்தி; பெரிய உபத்
திடவங்கள் அவர்களை நெருங்கவொட்டாமல் நிறுத்து,
பெதுவாய் நடத்திக்கொண்டு போகிறார். இதென்ன?
அவர்களைப் பதைத்து இவர்களைச் சீரெகித்திருக்கிற
யா? இப்படித்தான் உன் இருதயம் சொல்லும். ஆயினும்
உன்மையோ அப்படியல்ல. கர்த்தராகிய இயேசுநின்
துவின் அச்சடையாளங்களைச் சுமக்க இவர்களுக்கு
இன்னம் பெலன்போதாது. புத்தத்தில் சொளரியவான்

அ) கேத்சேபனே இரகசியம்.

களை முனை முதலில் நிறுத்தி புதிய ஆட்களைச் சேர்ந்து எட்டியே வைப்பார்கள். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களும் இப்படித்தான். விசுவாசவிரளி கர்த்தர் சிலுவை யண்டை நிறுத்தி பெலவின்னைச் சிலுவைக்குச் சேர்ந்து நின்றதிலே வைக்கிறார் ஆகிலார், ஒவ்வன் எப்போதும் பெலவின்னையிருப்பதை நாம் விருந்தாட்டோம். நல்ல ஓகாரத்தினாலும் உடம்பைக் கெட்டுத் தகுந்த பருந்தினாலும் தேவ அப்பியாசத்தினாலும் அவன் பெலப்பட்டுப் போக விரும்புவோம். ஞானசியத்தின் பெலவினையிருக்கிறவன் கர்த்தருடையவசம் சாக்கிரமெந்துகள் என்கிற ஆகாரம், படிப்படியும் சிவோதனைகளை வென்று தேவதல், செபம் முதலியவை சினில், அவர்கள் பல்பட வேண்டுமென்று கர்த்தர் விருப்புகிறார். அப்படியும் பபடாதவர்கள் கர்த்தரோடு இருக்கி சிவாசஞ்செய்து ஞானசியத்தின் பெரிய இரகசியங்களையும் கர்த்தர் ஷங்களையும் அனுபவிக்கமுடியாது.

இரண்டாம் அதிகாரம்- சோதனையெல்லென்பம்.

விசுவாசிகளுடைய பொய் வெறும் வாய்ப்பேச் சாரிராமல் கேவலனுடைய சர்வவல்லமையைப்பிடித்துக் கொண்டு அதை உபயோகித்தலாயிருக்கிறது. அதினிமித்தம், அது சர்வவல்லமையுள்ளதென்று சொல்லலாம். அதனால் வெல்லப்படாத சோதனை கிடையாது. அது இருபத்தாறுப்பாங்களை வைத்து தகவலும், அப. 12, 5; 10, 25, 26 உயிரையும் பொருளையும் காப்பாற்றுகிறது. பரமன்டவையும்கூட ஆபிரமாயிரமான இருபாங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அது தப்பாமல் ஆசிரவாதத்தைச் சாப்பாடுகிற உழைப்பு. அது விடாய்க்க ஆத்துமாவில் சிவதண்ணீர் பூச்சிறவாய்க்கால் அது இருகயத்தின் விருப்பங்கள் உபயோகித்தனர். கேவலனுடைய ஆசிரவாதங்கள் கீழே இறங்குகிறதுபான் வானாட்டு எட்டுவது வலி. அது ஆத்துமாவைச் சூழ்ந்த மெகயந்தாரத்தை ஒட்டுகிறபரம வெளிச்சம். அது மோட்சத்தைத் திறக்கிற தங்கச்சாவி.

சாத்தானுடைய சோதனையாவது என்னவென்றால், நர்முடைய ஞானசினைத் திருக்கிறிருக்கிற சாத்தான் உபயோகிக்கிறிருக்கிற வல்லமை அந்த வல்லமையை மீற்றுகொள்ள அதைவிட பரமமுள்ள வல்லமை தேவை. அப்படிப்பட்ட வல்லமை எந்த மனுஷனுக்கும் கப்பரியில்லை. அது அனுக்கு தேவ இராட்சியத்தி னிருந்து தேவ ஆவிபானவரால் கொடுக்கப்பட்ட வேண்டி, ஆத்துமாவின்ருந்து உட்கருத்தானசெய்வது ஏற, சோதனையை வெல்லுகிறது இரகசியமானவல்லமை ஆத்து

மாவக்குள் இறங்கிக்கொண்டே இருக்கும். இதனிடம் தம், இரட்சகர்தமது சோதனை நோக்கி: நீங்கள் சோதனைக்குட்படாதபடிக்கு செபம் பண்ணுங்கள் என்றார்.

அவர்களுக்கு இந்நேரத்தில் என்ன சோதனை வந்தது? உத்தரவு சொல்லுவேறேமிகேள். விசுவாசத்தின் வல்லபத்தால் இயேசுமீஸ்துவவுக்குள் தேவனுடைய குமாரனைப்பார்க்கும் பார்க்கை (மத் 16, 16) சேஷருடைய உள்ளத்தில் இருக்காமட்டும் அவர்களைப்பாதாளத்தின் வாசுகள் மேற்கொண்ட முடியாது. இதுவுடைய அபிமானுடைய விசுவாசம் வெளிவரவேண்டியதில் அவரை அப்படிப்பட்ட பார்க்கைக்குகொண்டிருந்தது. இப்பொழுது அந்தவெளிச்சத்தமற்றதது தேவகுமாரனை இயேசுவில் பார்க்கவேட்டாமடுதலாகிற ஒரு இருட்டு வர இருந்தது. சேஷருடைய விசுவாசக்கண் மகிமைக்குள்ளிருந்த இயேசுவைப் பார்க்கப் பார்வைபெய், இப்போது இடம் உண்டாக்குகிற தாழ்மைக்குள் அவரைப்பார்க்கும் அம்மவந்தது. மேலும் இந்த வேளையில் அந்தகாரத்தின் வல்லமை எல்லாம் அவிழ்ந்துவிடப்பட்டு இயேசுவையும் அவருடைய சேஷர்களும் சூழ்ந்திருந்தது. இந்த அபத்தை உணர்ந்து எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டியிருக்கூடாதிருந்தது. இரட்சகர் அனைத்து செவ்வையாய்ப் பரிசீலிப்பதில் இரட்சகராய் அதைக் குறித்து அவர்களை உசார்ப்படுத்துகிற விசுவாசமானது ஞான இருட்டினால்குழப்பப்பட்டால், அந்த சேஷிம் அவிந்துபோய் ஆகத்துமா அவிசுவாசம் என்னுடைய கல்லிலே முட்டிச் சேதப்பட்டுப்போகும். அந்தச் சேதம் வராமல்தடுக்க ஒரேவழிமாதிரியே உண்டு. அது செபம் செபமானது, ஆத்துமாவைச் சூழ்ந்த இருட்டைவிடக்கூடிய

தாழ்மைக்குள் இருக்கிற இயேசுவை மகிமைக்குள் இருக்கிறவராகவுர், கைவிடப்பட்டவராகத் தோன்றுகிற இயேசுவை தேவனால் நேரிக்கப்பட்டவராகவுட்பார்க்க வெளிச்சங்கொடுக்கும். அந்தகாரத்தின் வேளையாகிய இப்போது இருட்டின் பிரபுவாகிய சாத்தான் தன்முழுவல்லமையோடு இயேசுவையும் சேஷரையும் சூழ்ந்திருந்து சோதிக்கவருகிறான். சேஷர்களுடைய கண்ணுக்குத் தேவனால் அடிக்கப்பட்டு, நகக்கப்பட்டு, கைவிடப்பட்டு இதுவரையிலுள்ள கை எல்லமையை விடப்படும் இழந்து பெலன் படுத்தக்கூற இயேசுவைக்கிட்டிட்டு அவர்களை வைத்த நம்பிக்கை படுத்தப்பட்டு விட்டது. விடுவதே சாத்தான் இப்போது சேஷர்களுக்கு மிகுது எண்ணிவந்த சோதனை. இந்தச் சோதனை வெற்றிதற்கு இது நல்ல தருணம். அகையால், அவர்கள் இப்போது தூங்கக்கூடாது. சோதனை வரட்டும் இப்போது விழித்துக்கொண்டு செபம் பண்ணுவோம் என்கிற நினைப்பு அநேகரை மோசம் பண்ணிற்று. சோதனைவந்தபின், காப்பாற்றுகிறதற்குமாதிரியல்ல அதுவருமுன் தடுப்பதற்காகவும் செபம் அவசியம். சேஷர்களோகர்த்தருடைய எச்சரிப்பைச் சரியாய் உணர்ந்து கொள்ளாமல் அசட்டை பண்ணினார்கள். அகையால் இந்தத் தூங்குமுன் தருடைய விசுவாசமென்கிறகப்பல் உடைந்து தேயப்படக்கூடியதாயிருந்தது. ஆயினும், அவர்களுடைய விசுவாசம் ஒழிந்து போகாதபடிக்குக் கர்த்தர் அவர்களுக்காக வண்டிக் கொண்டிருந்ததிலால் அந்தப் பயங்கரமான சோத்திரியில் விசுவாசச் சேதமில்லாமல் காப்பாற்றப்பட்டார்கள்.

அந்தகாரத்தின் வல்லமை நிறைந்த ஆந்த லேனையில் கத்தர் தோட்டத்துக்குள் ஒரு இடத்தைக்காட்டி அங்கே தோம்போய் செம்பப்பண்ணாவெண்டுமென்கிறார். இது தோட்டவாசலில் நிறுத்தப்பட்ட சேருக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்திருக்கும். ஏனெனில், இப்போது சிறிது நேரத்துக்குமுன் அவர் அந்தத்தோட்டவாசலில் யோவான் பதிலேழாம் அதிகாரத்தில் சொல்லப்பட்ட வரிவான செபத்தைச் செய்திருந்தார். இனி அவர் இன்னம் என்ன செபஞ் செய்யவேண்டும்? அந்த செபத்துக்கும் இந்த செபத்துக்கு வித்தயாசமென்ன? அந்த செபம் பிரதான ஆசாரியசெபம். அதில் அவர்தம்மால்பீட்சப்பட்டவர்களுக்குத் தாம் சபாபுகற்றை வைக்கவேண்டுமென்பது பிரதான வேண்டிக்கொண்டார். இந்த செபமே உலகத்தின் பாலத்தைச் செய்து தீர்க்கற் ஆட்டுக்குட்டியின் செபம். இப்போது அவர் தம்மையே சமம் பழுதுமற்ற ஆட்டுக்குட்டியாகத் தேவனுக்குத் தன்மை ஒப்புக்கொடுக்கிறார். தம்முடைய மாகிவலாத ஆதலுமாவையும் சீர்தனையும் மனிதையிட்கும் பொருளாக அங்கீகரிக்கும்படி பிரதானவேள்கிசெபப்பண்ண அவர் தோட்டத்திற்குள் போகிறார். தேவனுடைய நீதிமென்கிற பட்டையம் மன்னதாயினமேல் அல்ல, மேய்ப்பனாகிய தம்மேல் நீட்டப்படுப்படிசெய்க்கப்போகிறார். இந்த செபம் தோலால் அங்கீகரிக்கப்பட்டால் மாத்திரம் அந்தப்பிரதான ஆசாரிய செபப்பாவிக்குக்குப் பிரயோசனப்படும. கையால், இந்தமுக்கியமான செபப்பண்ணுகிறதற்குக் கத்தர்தோட்டத்திற்குள் போகிறார்.

முனரூபம் அதிகாரம்.

கெத்ஸேமனேயில்

கிறிஸ்து தமக்குண்டான அவஸ்தை.

கத்தர் தமோடே கூட்டிப்போன முன்னு சேனையும் ஒருகல்லிலே நிரத்தித் தாம் ஒருவராய் அப்பால் சென்று செபத்திற்கரிய ஆத்தமவேதனை நாயர் சகித்தார். இந்தவேதனையைச் சவிசேஷகர் கருத்தாய் கொள்ளுகள். ஏனெனில், அதை இன்னதென்று உணராதென வலர்களுக்குச் சத்தியில்லை. இன்ன தனக்குத் தமையதென வலர்களுக்குச் சத்தியில்லை. விபரமாய் செல்லத்தின் விபரிப்புக்கு அடங்காத அந்த அவஸ்தைகளை, உலகத்தில் எவனுக்கானது பிற்பகர அகேரமமுன்னது என்றுகாட்ட அகேரமபங்கரத்தை உணர்தலும் புதுகிரேக்க மொழிகளோச் சவிசேஷகர் உபயோகிக்கிறார்கள். அந்தப்பதங்களின் படியே கத்தர் அந்த இரத்திரியில் சகித்த அகேரம அவிஸ்தையை ஒருவராய் விபரிப்போம்.

இரக்கரி துக்கமடைவதற்குத் தோட்டத்திற்கு வெளியே பிரதான ஆசாரியபொய் கொண்டு அவருடைய இருதயத்தில் மகாபெரிய ஆறுமும் சந்தோஷமும் உண்டாகி அவருடைய முகம் நனோஷம் பிரயோசனத்தாயிருந்தது. அந்ததிட முகத்திலும் எங்குந் சங்கோஷத்தைத் தூய வெளிச்சத்திற்கு எயிக்கிறது இப்போது தோட்டத்தை அவித்து உள்நுழையும் முகத்திற்குத் தோட்டத்தை உண்டாக்குகிற

108

செத்சேமனே பிரகசிபம்.

துக்கத்தை இருட்டுக்கு ஒப்பிடுதல் வ. துக்கம். பிரகாச
பாய் விசுகிற சூரிய லெளிச்சத்தைக் குறுக்கே பேசும்
வந்து முடினால் கொஞ்சம் நிழலுண்டாகும். முடிகிற
மேகம் சற்றுத்தடிப்பாயிருந்தால் பந்தரமுண்டாகும்.
ஆனால் தடித்தமேகங்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்று வந்து
குவிந்தால் காரிருள் உண்டாயவிடும் அப்படிப்பட்ட
காரிருளை இரட்சகருடைய இருதயத்திலேயும் முகத்தி
லேயும் உண்டாக்கின மேகமானது ஒன்றின்மேல் ஒன்
றாய் வந்தால் எப்படிவிட்டுமோ அப்படி இருந்த
தென்று காட்டுகிற சிரேக்கவார்த்தையைச் கவிசேஷ
கள் இங்கே உபயோகிக்கிறார்கள். அவரது துக்கமையத்
துவக்கினார் என்று தமிழிலே சொல்லப்பட்டால்
அது உபயோகமாகவே காணப்படுகிற எந்தத்துக்கத்
தையும் போன்ற துக்கமல்ல. எதுகத்திலேயாவது
யாரிடத்திலேயாவது காணப்பட்ட அதுகத் துக்கத்தை
விட நூதனமும் அதிகமுமான துக்கம் தோட்டத்தி
லெனியே செபஞ்செய்தபின் அவருக்குண்டா யிருந்த
சந்தோஷப் பிரகாசத்தை இப்போது துக்கமென்கிற
மேகங்களானவை ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வந்து முடி
அணித்து காரிருள் உண்டாக்கி விட்டன.

மீதவும் விபாகுலப்பட்ட துவக்கிற். வியாசுலப்
படத் துவக்கினவொன்பதை உணர்ச்சிகிற மூலவார்த்தைக்கு
மணிவிட்டுந்ருது வேறுபடத் துவக்கினவொன்
பது உள்ளபடி வந்தம. சம்பவத்ததென்னவென்றால்
முன் சொன்னபடி இது மனதிற்கு எட்டாத அகோ
ரப்பங்கா துக்கம் அவருடைய இருதயத்தை முடிவ
போது அவ்வா ஒருவன்பார்வல் அவருடைய மன

முன்னு அதுகாரம்: 109

ரூபம் விகாரப்பட்டு வேறு பட்டிருக்கக் காண்பான்.
சேஷர்கள் அப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டைக் கண்டார்
களா என்றால் நாங்கள் அப்படிப்பட்ட வேறுபாட்டைக்
கண்டோமென்று உணர்த்துகிற வர்த்தையை அவர்
கள் இங்கே உபயோகித்திருக்கிறார்கள். துக்கத்தால் விகாரி
பட்டிருந்த அவனாப்பார்த்தால் அவ்வா மனுவரோடு
கூட்டப்படாதென்று சொல்லும்படி ஆகத்துவக்கினார்.
நம்முடைய அனுபவத்திலும் அகோரத்துக்கம் ஒரு
வனை உருக்குலைத்து மாற்றிவிடுவதென்றாலோம். சூகி
தும் அவன் எவ்வளவு உருக்குலைந்து மாறிவிருந்தா
ளும் அவனை மனுவரோடு கூட்டக்கூடாத அவ்வள
வாய் மாறியவன் துக்கங்களின் மனுவராகிய இவ
ரோ அப்படிப்பட்ட துருத்துண்டான துக்கம் அந்த
மத்தில் அவரை ஆனோடு கூட்டமுடியாமல் மாற்றிவிட்
டது. இதற்குக் காரணமென்ன? நமக்கு விரகரங்க
ம் துக்கங்கள் மவநம்பிடுதெல்லாம் அந்த விகாரங்
களுக்கும் துக்கம் நம்முடைய இருதயத்தின் மீது
இடக்கதையும் அடைத்துக்கொள்ளாமல், பிரகாசமும்
சந்தோஷமுமான சிவசிவவேறு உணர்ச்சிகள் இடைக்
கிடைபே' உள்ளே தழைப்ப இடமுண்டு. இப்படிப்
பட்ட சிவ சிவ சந்தோஷ உணர்ச்சிகள் துக்கப்படுகிற
நமது உள்வங்கனில் அடிக்கடி முழைவதினால் நமக்கு
எப்பேரப்பட்டத் துக்கம் வந்தாலும் அது வரவரத்
தணிந்து ஆறிப்போகும். ஆனால் நம்முடைய இரட்சகரு
க்கு உண்டான இந்தத் துக்கமோ கந்தோஷ உணர்வா
வது எந்தப்பட்டதும் எட்டிப்பாடிக் முடியாமல் வழி
யடைத்துக் கொண்ட துக்கமாயிருந்தது. எப்போது
சொல்லுகிறபடி ஒரே துக்கம் அவருடைய முழு உள்

யுசு தெத்தோமனே ரகசியம்.

எத்தையும் பிடித்து வதேது அவருக்கு ஆறுதலுண்டாகுமோ அனாதபெல்லாம் கொளுத்திவிட்டது.

மிகவும் வியாதுலப்பட்டது. இதை உணர்ந்தும் கிளக்கவார்த்தை வியாதினால் பெலன் கெட்டு நொய்ந்து எம்மனையில்லாமையுக்குள் ஒடுக்கிப்போகுதலையும் குறிக்குர். ஒரு சகவாளியை கியாதி யானது சடுதியாய் பிடித்து அவனுடைய பெரியபலத்தை பெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் அழித்து ஒரு கொடியில் எம்மனையற அவனை ஒடுக்கினால் எப்படியிருக்குமோ படி இரட்சகரைப்பிடித்த துகளையும் இருத்தது. அது அவருடைய ஆத்துமாவிலும் சூழித்தது. அந்த பெலத்தைச் சடுதியாய் ஒடுக்கி அவரை ஒரு கொடியில் வைப்பவன்னிற்று. கொஞ்சநாள் பின்பிலே ஒருவருடைய ஒருவன் தன் உடம்பிலே சத்தவழியிருக்குமளவும் சுகமாகி விடலாமென்று நம்புவான். அனல் வட்டைய சத்தவம் வரவர்களுரைத்து உடனியில் முறுமையுங் குன்றிப்போகுப்போது இனிப்பிழைக்கலாமென்னும் நம்பிக்கை அவனை விட்டு ஒடிப்போகும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையை அடைந்தவன் அதுபயிக்கும் அவலத்தை இங்கே உபயோகிக்கப்பட்டவர்க்கவார்த்தை குறிக்கும். ஆயினும் நமது இரட்சகருடைய ஆத்துமா தேவ அன்பைக்குறித்து அவநம்பிக்கைக்குட்பட்டதில்லை. அப்படி உட்பட்டிருக்குமானால் அவநம்புக்கு இரட்சகராய் இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அவநம்பிக்கை பெய்குமோ பாவதோஷம், அந்தகாரதின் வல்லமையானது அவரை அந்நேரத்தில் அவநம்பிக்கைக்குட்படுத்தப்பார்த்து என்பதற்கு லீயமில்லை.

மூன்றாம் அதிகாரம். 108

அனல் அவருடைய ஆத்துமா அந்தப் பயங்கரத்தின் ஓரததனைடை வந்திருந்தும் அதற்குள் விழாமல் தன்னைக்காத்துக்கொள்ள எவ்வளவு போராடி அவலங்கிட்டு பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது வாயினால் சொல்லவும் மனதினால் நினைக்கவுமுடியாது.

நிலைபயத்துவந்தது. இது மூலத்தில் உள்ள படிக்கு மயிர் சிலிர்த்து தேத்தம் விடவிடத்துப் போனாள் என்றத்தமாகும். ஒருவனுடைய கபாவத்திற்குப் பிடிக்கத்தாம் அருவருப்பானதும் பயங்கரமுள்ளதுபாகிப் பன்னு வளைத்தொட்டுப் பிடித்துக்கொள்ளவந்தால் எப்படி ஒடுக்க முயிர் சிலிர்த்து விடவிடத்துப்போவா தென அப்படி இரட்சகருக்கு இப்போது சம்பவித்தது. அவருடைய ஆத்துமாவிற்கு அந்நியமும் தூரமுமாயிருந்து இப்போது அவரைப்பிடித்துக்கொள்ள ஒருவருடைய இந்த என் பாவனை இந்த அருவருப்பும் பயங்கரமுமானதுவந்தும் அவருடைய அத்தமாவைக்கிட்டிகொருக்கினால் அவர் இப்படி மயிர் சிலிர்த்து விடவிடத்துவது ஆச்சரியமல்ல. இந்த உணர்ச்சி அவர் உற்பத்திமுதல் பாலம் அநியாதவர் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறதல்லவா? இரட்சகர் தாமே தமக்கு அங்வேனையில் உண்டான அவலத்தையெக்குறித்து வன் ஆத்துமாமரணபரியந்தம் கனதுக்கமாயிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார். மூலத்தில் உள்ளபடிக்கு, இது: என் ஆத்துமாமரணபரியந்தம் துக்கத்தினால் குழன்று ருடப்பட்டிருக்கிறது என்றிருக்கல் தரும். நமது முத்திரத்தில் ஒரு உயர்ந்தகற்பாறையையும் அந்தக் கற்பாறையின்மேல்நிற்கிற ஒரு மனிதனையும் நினைத்துக்கொள். அவன் எல்லா

102) கெத்சேமனெ இயக்கரிபம்.

பக்கமும் தண்ணிரால் சூழப்பட்டு இருந்தாலும், தான்
ஒதுங்கி இருக்கிற கற்பாறையின்மீதில் நிற்கு பாள
வர் அயிழந்திச சாக்மாட்டுடன். என்று நினைப்
பான் அல்லவா? ஆனால் சில மணிநேரங்களுக்குப்பின்
சமுத்திரதலம் ஏற்றக்காலத்தின்போக்கி வரவர உயர்ந்து
அந்தக்கற்பாறையை மூடவும் அவன் பாதங்களை நனைக்
கவும் துவக்கினால் அவனுக்குத் திகில்களும், தண்ணிர்
இன்னம் வரவர உயர்ந்து முழங்கால் அளவு ஆழமானால்
அவனுக்குத் திடிலும் துடிதலும் அதிகப்படும். அது
இன்னம் உயர்ந்து மார்பளவு ஆழமானால் அவனுடை
துக்கத்தைச் சொல்லமுடியாது. தண்ணிர் அதிலும்
அதிகமாக உயர்ந்து அவனை முழுதுமாக மூடிட்டால்
அவன் உள்ளத்தின் நினைப்பை வாராலசொல்லமுடியாது.
இரட்சகருடைய ஆத்துமாவை முழுவுதும் சூழ்ந்து
மூடின துக்கவெள்ளமானது மரணப்பரிந்தம்கனது
வெள்ளமாய் இருந்தது என்ற அவனேசொல்லுகிறார்.
அந்தவேளையில் அவருடைய ஆத்தமார் வெளிச்சமென்
பது கொச்சமும் உள்ளே செல்லாத காரிட்டு அறை
யில் சிறைப்பட்ட ஒருவனைப்போல் தன்னைச்சூழ்ந்து
மூடிக்கொண்ட துக்கமென்னும் இருட்ச்சிதைக்குள்
அகப்பட்டுக்கொண்டதென்று அவருடைய வார்த்தை
கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. நமக்கு எவ்வளவுஇருட்
டான துக்கம் வந்தாலும் அந்த இருட்டுக்குள் சிறைபட்
பட்ட நம்முடைய ஆத்துமாக்களுக்குள் அநேக சிறு
சிறு ஆறுதலாகிய வெளிச்சங்கள் பாய்ந்துகொண்டிருப்
பதினால் துக்கச்சிறைக்குள் அகப்பட்ட நமது ஆத்துமா
முழுமையும் முழிந்து போதாயல் நிமிர்ந்து நின்று
இருள் நீங்கி வெளிச்சம் உதிக்கப்போகிற காலத்திற்

முன்னும் அதிகாரம்.

பாக நம்பிக்கையோடு காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது.
ஆனால் இரட்சகருடைய ஆத்துமாவைச்சூழ்ந்து இரு
ந்த துக்கத்திலே நம்பிக்கையை உண்டாக்கத்தக்க
பந்த வெளிச்சமும் வருவதற்கு இடைவெளியே கிடை
யாது. அப்படி இருந்தும் அவருடைய ஆத்தமார் அவ
நம்பிக்கைக்குள் விழுந்ததா? இல்லவே இல்லை. அப்
படி அவர் அவநம்பிக்கைக்குள் விழுந்திருந்தால் அவ
ரும் நம்மைப்போல் பாவியாகி நம்மை இரட்சிக்காமாட்
டாதவராய் இருப்பார். நம்பிக்கையைக்கூடாதபோதும்
அவநம்பை நம்பிக்கையிலே காப்பாற்றிக்கொள்ள அவர்
செய் போராட்டம் பயங்கர வேதனையுள்ளதா
யிருந்தது. ஊரிலும் அந்த வேதனை இன்னதென்று
விபரிக்க எவர்க்கும் கூடாது. இத்தனை வேதனையையும்
அவ்வைதையும் அதுபவித்தது அவருடைய மனஷ
ஆத்துமாதான். அவ்வைதைக்குள்ளாக்கப்பட்ட மனஷ
ஆத்துமாவுக்குத் தனபாகப்பரிதபித்து இரங்கி ஆறு
தல் சொல்லுகிற படசமுள்ள இன்னொரு ஆத்துமா
தன் கிட்ட இருந்தால் தாவினை என்கி விருப்பம்
வரும். இந்த விருப்பம் மனஷாரய்ப் பரிதபாவருத்
கும் இயற்கை, இந்த விருப்பமே பெய்யான மனஷ
னாகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கும் இந்த வேளையில் உன்
டாயிருந்தது. இதனியித்தம் அவர்தம்மண்டையிருந்த
மூன்று சிஷ்யரை நோக்கி: நீங்கள் இங்கே நின்று என்
வேடு விழ்த்திருங்கள் என்று!

நாலாம் அதிகாரம்.

துக்கங்களின் மனுஷன்.

ஏசாயா கிழித்துவிட்டுத் துக்கங்களின் மனுஷன் என்கிறார் (ஏசாயா. 53,3). அந்த வாக்கியத்தைக் கர்ந்தருடைய தெம்மீசுமனே அவ்வந்தையை விளத்திருக்கிற திவ்யவிசேசாலாக இவர் உபயோகிப்பார்கள். அதாவது: அவருடைய தெம்மீசுமனேயில்தான் துக்கங்களின் மனுஷனுக்கென்கிறார் என்பார்கள். இது பொருந்தாது.

கர்த்தர் பூமியிலே சஞ்சரித்தபொழுது மனுஷன் இவன் அவன் துக்கங்களின் மனுஷனுக்கு இருந்தார். அவனா துக்கங்களின் மனுஷனுக்கென மூன்றுகாரணங்களினால். அவற்றைச் சுருக்கமாகப்பார்ப்போம்.

முதலாவது, அவருக்கும் இந்தபூமிக்கும் பொருந்த நயங்கூதில்லை. பாஷ்யம் சாபமுமுள்ள பூமியும் அதில்லாதிக்குமனுக்குலமுமனுஷனாகக்கொன்று பொருத்த முடையதாய் இருப்பது ஆச்சரியமல்ல. இந்தபூமி ஆறுதல் இல்லாதவிடம். அதில் குடியிருக்கிற மனுஷன் ஆறுதல் இல்லாதமனுஷன். இந்த ஆறுதலற்றவிடில்பித்தினமும்கம்பவிக்கிற அநேகமனோசமான துன்பங்களையும் வருத்தங்களையும் அவன் சகித்துச் சகித்து வழக்கப்பட்டிருக்கிறான். அதில் இன்னம் மீதியாயிருக்கிற சந்தோஷங்களையும் கன்மைகளையும் அதுபவித்து அதுபவித்து அதுவே பொதுமென்று நினைக்கிறான் அல்லலுக்கு வருத்தமில்லாதவாழ்வும் கண்ணீரில்லாத சந்தோஷமுந்தெரியாத

நாலாம் அதிகாரம்

உக

அவன் பாக்கியமான இடத்தைவிட்டு நீர்ப்பாக்கியமான இடத்திற்கும், பரிசுத்தமான இடத்தைவிட்டு அசுத்தமான இடத்திற்கும், மகிழ்ச்சியுள்ள இடத்தை விட்டு துக்கமுள்ள இடத்திற்கும், வந்திருந்தால் அப்போது மாதிரி தனக்குமே இரக்கமில்லாத இடத்திற்கும் பொருத்தமில்லை யென்று கருதுபவனான். ஆனால் மனுஷன் துவக்கமுதல் இரக்கமெட்ட இடத்திலேயே ஜனித்து வளர்ந்தபடியால் அது மனதிற்குப் பிடிக்காத இடமாக அல்ல, மனதிற்குத்திருப்திகரமான சொந்த இடமேயில் இருக்கிறது. ஆனால் மனது கர்த்தருக்கு இரத்தமனதிற்குச் சகிக்காத அருவருப்பான இடமும் அவருடைய சபாவத்திற்குப் பொருந்தாத அசுத்தம் நிறைந்த அநியஸ்தலமுமாக இருக்கிறது. மற்ற மனுஷனுக்கு இங்கே விட இருக்க அவருக்கு வந்து விட இல்லை. அவருக்கும் இந்தப் பூமிக்கும் பொருத்தமில்லாமல் தரித்த அவருடைய இருதயத்தின் தவிப்பை அவரே வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். நரிகளுக்கு குழிகளும் ஆகாசத்துப்பறவைகளுக்குக் கூடுகளும் உண்டு. ஆனால் மனுஷனுக்குக்கோதலைச் சாய்க்க இடமில்லை என்றுகருதுகிறார். இப்பொழுது சொன்னதை ஒருதிருஷ்டாந்தத்தினால் விளக்கக்கூட்டலாம். ஒரு விஸ்தாசமான வீட்டையும் அந்த வீட்டிற்குள்ளே அநேகமாயிரம் குட்டரோகிகளையும் நினைத்துக்கொள். அந்த ரோகிகளுக்குள் அந்த வீட்டைத்தவிர வெளியே ஒன்றுக்கொன்று என்னும் அவை, அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகார வஸ்திநங்கள் உள்ளே கிடைத்து விடுகிறது. அவர்கள் தங்களுடைய நிலைமை கெட்ட நிலைமை என்னும் அகற்றப்பயங்கரமான முடிவு வரு

மென்றும் அறிவார்கள். தங்களுடைய சுகமில்லாமையைச் சுகமுடைய சுகத்திற்கு எதிரிட்டுப்பார்த்து சஞ்சலமும் பிறற்றெரிச்சலுமடைய அவர்களுக்கு நிமித்தமே இல்லையெனவே அவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் அவர்களுடைய பிழைப்பு அவர்களுக்கு மனரம்பிமுறாய் இருக்கும். ஆனால் நல்ல சவுக்கியமான பூங்காவிலே வளமான தண்ணீரும் சுகமான காற்றும் உள்ள இடத்திலே சுகதேகியாய் வளர்ந்த ஒரு வளைவோடு துக்கோள். அவளை அந்தக்குஷ்டரோகிகள் விட்டிலே கொண்டுபோய் துடைத்துவைத்தால் அது சுவன் மனதிற்கு என்னமாயிருக்கும்? அந்த ரோகிகளின் உடம்பிலிருந்து வழிகிற சீமையும், எழும்புகிற நாற்றத்தையும், பிரேதம்போல் தோன்றுகிற அவர்களுடைய முகங்களையும் பார்க்கப்பார்க்க அவன் மனதிற்கு வாதையாய் இருக்குமல்லவா? அவனுக்கு அந்த விட்டிற்கும் பொருத்தமில்லாமையைத் துக்கப்படுகிற அவனுடைய மனதார், வாடிப்போகிற அவனுடைய முகமும் வெளிப்படுத்தி விடும். அவன் அந்த விட்டிலே துக்கவேண்டியதானால் அது அவனுக்குச் சந்தோஷமாகவல்ல, துக்கமாகவே இருக்கும். பாவம் பிடித்த நாமெல்லாரும் அந்தக்குஷ்டரோகிகளின் வீடு. நமக்கு அந்தரோகத்தோடு பழகிப்பழகி அதனால் விரும்பும் நிர்ப்பாக்கியத்தைக் குறித்துச் சுவாணை மழுங்கி இருக்கிறது. கிறிஸ்து நல்ல இடத்திலிருந்து வந்த அந்தச்சுகதேகி. அவருக்கு இந்த நிர்ப்பாக்கியம் பிடித்த வீடு சந்தோஷமுள்ளதாயல்ல, துக்கமுபு சஞ்சலமு முள்ளதாயிருந்தது.

இரண்டாவது, அவருடைய பரிதாபம் நிரூபிக்கத்தக்க இன்னாந்தல் எடுத்துவிட்டுக் கொள்ளுபரிதாபமாயிருந்தது. பிறப்புகிற அளவையை நாம் பார்க்கும்போது நம்முடைய உள்ளம் ஒருவாறு துக்கத்து, நாம் அவர்களுக்காக இரக்கப்படுவோமென்று மெய்யே. ஆனால் அப்போது நமக்கு உண்டாகிற பரிதாபம் நாம் சொல்லுகிற இரண்டொரு இரக்கச்சொற்களினாலும் செய்கிற இரண்டொரு இரக்க செய்க்களினாலும் திருப்தியாகி உடனே அணைந்துபோகிறதினால் அதன் பிறகு அவன் துக்கப்படுகிற அந்தமனுஷருடைய வேதனையை நம்முடைய உள்ளங்களில் நாம் உணருகிறதில்லை, இதனியித்தம், நாம் எந்தவிதத்திலும் துன்பங்களையும் வாதைகளையும் பெருமுச்சுகளையும் கண்ணீர்களையும் கண்டாலும் அவைகளைக் காண்பதினால் நமது உள்ளங்களில் உண்டாகிற வலி எப்போதும் துரித்திருந்து நமக்கு நோவு உண்டாக்குகிறதில்லை. பிறந்துக்கத்தை சகியாத இரக்கத்தினால் நமக்குண்டாகிறவலி உடனுக்குடனே அழிப்போகிறபடியால் நாம் நிர்ப்பாக்கியரின் நடவெச்சந்தோஷங்களை அதுபவிக்க ஒருவாறு நமது உள்ளங்களில் பிருக்கினால் துத்ததாகிய இயேசுவோ அப்படியல்ல. அவனுடைய உள்ளங்களில் கிடந்து வெந்து அவர்களை வாட்டின எல்லா இரகசியமான விசாரங்களும் துக்கங்களும் நோவுகளும் அவருடைய கண்களுக்கு வெட்ட வெளிச்சமாய்த் தெரிந்தன, அவைகளை எல்லாம் அவர் பார்த்து நாம் செய்வது போல் எவக்தென்ன வென்று நாமல் அந்த எல்லா நோவுகளையும் விசாரங்களையும் துக்கங்களையும் துக்கித் தப்பிவிளத்திலே போட்டுக் கொண்டு அவைகள் பிறத்தியாருடைய உளவத்திலே

உச கெ சேமனே இறக்கியம்.

எவ்வளவு காலம் இருந்தனவோ அவ்வளவு காலமும் தமது உள்ளத்திலும் இருக்கச் செய்து அவர்கள் எவ்வளவு துக்கத்தை டைந்தார்களோ அவ்வளவு துக்கத்தைத் தாமும் அடைந்தார் அவருக்குப் பிற்துக்கம் அந்நியதுக்கமாக அல்லாததுக்கமாகவே இருந்தது. அதுவுத் தவிர, பாவத்திற்கும் பங்கரமுடிவை அவர் அறிந்திருந்தார். பாவத்தின் கையில் அகப்பட்டவர்களோ ஞானக்குருடர். அவர்களுடைய கண்ணத்திற்கு பாவத்திற்கும் ஆக்களைக்கும் அவர்களை விலக்கிவிட அவர் பிரயாசைப்பட்டும் அவர்களில் பெரும்பான்மையோர் முட்டாடடமாய் அவருக்கு எதிராக நின்று கெட்டுப்போனதைப் பார்த்ததினாலும் அவர் மனம் ஹேசுவாய்ப்பதைத் தது. ஆகையால் அவர் சிவகாலமெல்லாம் துக்கங்களின் மனுஷ்ய இருந்தார்.

முற்றுவது, அவர் ஏராளமான மனுஷர் ஸ்தலிஷ்டியாய் இருந்தார். அவர் பூமியிலே சஞ்சரித்த காலத்தில், விசேஷமாய் அவர் வசனத்தைச் சொல்லப்பெற்றப்பட்டபின், திரளான குழுவும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்தது மெய்யே. ஆகிலும் அவர் அந்த ஏராளமான கூட்டத்திலே தனித்து ஒன்றியான ஏகாந்தியா யிருந்தார். அத்தனை மனுஷர்களிலும் அவர் மனம் உறுத்து உறவாடக்கூடிய தோழமை அவருக்கு அகப்பட்டதே இல்லை; ஏனெனில் அவரைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களின் உள்ளங்களில் எல்லாம் பாவமானது நிறைந்திருந்தது. அவர்களுடைய மனது அசைந்தால் அந்த அசைவில் எவ்வளவாகிலும் பாவம் கலக்காமல் இருக்காது. கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவனுடைய அத்தபாவிலே பாவம் கொஞ்சமேனும் இல்லாமல் பரிசுத்தமே குடியிருந்தது. ஆகையால் அவருடைய மனமும் பேச்சும்

நாலாம் அதிகாரம். உரு

சீவியமும் பரிசுத்தமாகவே இருந்த. தோழமையினால் உண்டாகும் ஆறுதலை அதுபவிக்க முகற்கு மனமொத்த தோழர்களுடைய உள்ளம் ஒன்றோடு டொன்று ஒட்டவேண்டும். உள்ளமானது இனத்தோடு இளம் ஒட்டமே தவிர இனந்தப்பி ஒட்டாது. அப்போக்கியனுக்கு அயோக்கியனுடைய சகவாசம் பரிசுத்த இருக்குமே தவிர, போக்கியனுடைய சகவாசம் பரிசுத்தமாயிராது. அவ்வாறே, போக்கியனுக்கு போக்கியனுடைய கூட்டுறவு பரிசுத்தமாயிருக்குமே தவிர, அயோக்கியனுடைய உறவு பொருத்தாது. ஒரு யோக்கியன் தான் அயோக்கியர் நடுவில் இருந்த போதிலும், அத்தனைபோ நடுவில் அவன் ஒன்றியே தவிர வேறல்ல. நமது இரட்சகர் இப்புவியில் சஞ்சரித்த சஞ்சாரம் இம்மாதிரி ஒன்றிச் சஞ்சாரந்தான். மனுஷ உள்ளங்களில் குடியிருந்த பாவமானது அவரை நிரப்பக்கூடிய குழிக்கு ஒருக்க அவருடைய ஒரு உள்ளம் மாத்திரமே பரிசுத்தமாத அரணை கொட்டையாயிருந்தது. ஒரு பெரிய சமுத்திரவெள்ளத்தின் நடுவில் ஒரு தீவு தோன்றினால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி பாவவெள்ளமானது புரண்டு வழிந்து மனுஷ உள்ளங்களின் நடுவில் பாவமில்லாத அவருடைய உள்ளம் இருந்தது. அவர் தம்முடைய பரிசுத்த ஆத்துமாவை மற்ற மனுஷர்களுடைய ஆத்துமாக்களோடு பேசவும், கிறிஸ்து பரிசுத்தவும் இடங்கொடுத்தாலும், அது அவைகளிலுள்ள கறைநிலை படி படாமல் செம்மையாய்க் காத்துக்கொண்டார். ஆகையால் அவருடைய ஆத்துமாவக்கும் மற்ற மனிதர்களுடைய ஆத்துமாவக்கும் புரணமான ஐக்கம் இருக்கக்கூடாது. அவர் தம்முடைய ஒன்றித்தனத்தையும் தனிமையையும் உணர்ந்து, அதி

உகா கெத்சேமனே இரகசியம்.

னால் வரும் துக்கத்தைச் சகிக்கவேண்டியவராயிருக்கார். அவர் ஒண்டியாயிராத வேளை எதுவென்றால், அவர் தமது பிதாவோடு சஞ்சரித்தவேளையே. பிதாவின் தோழமையைத்தான் அயில்லாமல் அதுபவிக்கும்படியாக அவர் வளர்த்து வந்தான். மலை உச்சிக்காவது போய் இராமுமையுமே செப்டம்பரிலே போக்குவார். அந்த மாதிரி அவர் தினந்தோறும் பிதாவின் தோழமையிலே பஸ்படுத்தப்பட்டு உதாசுப்படுத்தப் படாவிட்டால் இந்தப்பூமியிலே அவர் பழிழந்த துக்கமுள்ளபிழைப்பு அலருக்கு இன்னம் அதிகவேதனையுள்ளதாய் இருந்திருக்கும்.

இதுவரையில் சொன்னவற்றால், கெத்சேமனையில் மாத்திரமல்ல முழு சீவியத்திலும் கர்த்தராகிய இயேசு துக்கங்களின் மனுஷரூப் விளங்கினான் என்பது தெளிவாகும். அவருக்கு இப்படி வழக்கமாயிருந்த துக்கத்தையல்ல, வழக்கத்துக்கு மிஞ்சின புதுநூதனமான அகோரத்துக்கத்தைச் சேஷர்கள் கெத்சேமனையில் அவரிடத்தில் கண்டு அதை விபரிக்கக்கூடிய புது நூதனமான பதங்களைத்தேடித் தனிக்கிறார்கள். ஆதலால், அந்த அவஸ்தையை உண்டாக்கின காரணம் வேறே இருக்கவேண்டும். அது என்னவென்று இனிப் பார்ப்போம்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவனுடைய ஆட்சுக்குட்டி.

நாம் அவருக்குத் தேவனுடைய நீதி ஆதர்ப்புக்குப் பாவமறியாத அவரை நோக்கிப் பாவமாக்கோ. 2 கோரி. 5, 21.

பாவஞ்செய்த மனுஷனுக்குத் தேவன் தாமே கொடுக்கிற ஒரு ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தமானது பாவமறியப்பையும் நீதியையும் சம்பாதிக்கும் என்கிற தேவலாக்குத்தத்தமும் அதைப்பற்றிய அறிவும் துவக்க முதல் மனுஷருக்கு இருந்தது. அந்த ஆட்டுக்குட்டியானது இந்த உலகத்தது அல்ல. ஆகையால், இந்த உலகத்திலே அது காணப்படாதிருந்தது. அது தேவனிடத்திலிருந்து வரவேண்டியது. உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்த்து மனுஷனுக்கு நினைபச்சம்பாதித்து அவனை தேவனோடு ஒப்புவாக்குகிற சத்தி அதற்கு இருக்கிறதென்று பழையோர்ப்பாட்டு பிதாக்களுக்குத்தெரிந்திருந்தது. அது மோட்சத்திலிருந்து தேவனோடு கொடுக்கப்படவேண்டிய ஆட்டுக்குட்டியான படியால் அதற்கு தேவனுடைய ஆட்சுக்குட்டி என்கிற பெயரிருந்தது. அதை தேவன் தாமே வெளிப்படுத்தி மட்டும் அது மனுஷர் கண்ணுக்குத் தெரியாதிருந்த படியால், அதற்குப்படிதலாக இந்தப்பூமிக்கடுத்த மிருக ஆட்டுக்குட்டி அதுவருமட்டும் பலியிடப்பட்டு அதைக்

உஅ) தேஞ்சேமனே இரகசியம்.

குறித்த ரூபகத்தை மனுஷரீனைவுகளில் காப்பாற்ற வேண்டியபடியிருந்தது. பூமிக்கடுத்த ஆட்டுக்குட்டி பவி யிடப்பட்ட போதெல்லாம் பேட்டசத்திற்கடுத்த இந்த தேவாட்டுக் குட்டியின் நினைவு பரிசுத்தவான்களின் மனதில் எழும்பிற்று என்பதை வேதந்தினால் அறிய லாம். திருஷ்டாந்தமாக, ஸுபிரகாம் சசாக்கை நோக் கி: “என் மகனே, தேவன் தமக்கு தகனப்பலிக்கான ஆட்டுக்குட்டியைப் பிடித்துக்கொள்வார்” என்றான். (ஆதி. 22, 8). இந்த உதேவைக்கேட்டவுடன் சசாக்கு மறுவார்க்கை பேசவில்லை. ஏனெனில், தேவன் தமக் கான ஆட்டுக்குட்டியைப்பார்த்துக்கொள்வார் என்கிற பாவப்பிரமாண வர்க்குத்தத்தமும் அதை நம்புகிற நம்பிக்கையும் மற்ற முற்பிதாக்களுக்கு எப்படியோ அப்படியே அவனுக்குந்தெரிந்திருந்தது.

மேலும் உலகத்தின் பாவத்தைச்சமக்கிற இந்த தேவ ஆட்டுக்குட்டியைத் தீர்க்கத்தரிசியாகிய எசாயா ஞான திருஷ்டியிலே பார்த்து (எசா. 53-ம் அதி), அது இந்த உலகத்திற்கடுத்த மிருகஆட்டுக்குட்டியல்ல மனுஷ ஆளத்தனவழிதையுடைய மனுஷனே என்று கண்டார். ஆகையால், மனுஷருடையபாவங்களைத்தொ லைப்பதற்குத் தேவன் கட்டளைபிடுகிற தேவாட்டுக்குட் டியானது மனுஷ ஆளாயிருக்கவேண்டுமென்பது தீர்க் கத்தரிசிகளின் காலமுதல் விசுவாசிகளுக்குத்தெரிந்தி ருந்தது.

முற்பிதாக்களும் தீர்க்கத்தரிசிகளும் கண்ணாக் கான ஆசித்தும் கானாமலிருந்த இந்த தேவாட்டுக்குட் டியானவரை யோவான் ஸ்தானகன் கண்ணாக்கண்டு

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

தன்னுடைய சீஷர்களுக்கு அவனைக்காட்டி “இதோ லோகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவனு டைய ஆட்டுக்குட்டி” என்று சந்தோஷமாய்ச் கூவி ஞான் (யோவா. 1, 29).

உலகத்தின் பாவத்தைச்சுமந்து தீர்க்க தேவனால் ஆதிமுதல் குறிக்கப்பட்டு வந்துகத்தகம் பண்ணப்பட் டிருந்த தேவாட்டுக் குட்டியை பழையேற் பாட்டின் கால மெல்லாம் தேவன் மனுஷர்களுக்கு இன்னம் வெளிப்படுத்தினதில்லை. பழையேற்பாட்டின் முடிவு காலத்திற்கு கடைசிக்காலம் என்று பெயர். வர்க்குத்தத் தம்பண்ணப்பட்ட தேவாட்டுக் குட்டியானவரைப்பார்ப் பதற்கு அவருக்குக் காத்திருந்த மனுஷருக்குத் தேவன் அவரை அந்தக்கடைசுக் காலத்தில் வெளிப்படுத்தினார். துறமில்லாத மாதற் ற ஆட்டுக் குட்டியாகிய கிறீஸ்துவின் விஸ்வரூபப் பெற்ற இரத்தத்தினால் மீட்பப்பட்டீர்கள் என்று அறிந்திருக்கிறீர்களே அதன் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன்னே குறிக்கப்பட்டவாயிருந்து தமது மூலமாய் தேவன் மேல் விசுவாசமா யிருக்கிற உங்களுக்கு இரத்த கடைசி காலங்களில் வெளிப்பட்டார். (1. பேது 1, 19-20).

தேவன் நமக்குத்தந்த இந்த தேவாட்டுக்குட்டியா னவர் பிறப்பு முதல் இதுவரையில் பாவமறியாதிருந் தும் செஞ்சேமனையில் நாகக்கா தேவனால் பாவ மாக்கப்பட்டார். அதினால்தான் பேலேசொன்ன அகோர அவஸ்தை அவருக்குவந்தது. இந்த இரகசியத்தை உள் ளிட்டுப் பார்க்குமுன்னர் நமது இரட்சகருக்கு நேர்ந்த இந்த அவஸ்தை மரணபயத்தினால் ண்டாக்கப்பட்டது என்போருடையிருந்ததையும் ஆயிதல் நவமாதலால் அ தை இனிஉள்ளபடி அறித்த அதிகாரத்தில் தெளிவிப்போம்

ஆறாம் அதிகாரம்.

மரணபயமே இரட்சகருடைய

அவஸ்தைக்குக் காரணம்.

இவ்வாறுமொழிவோர் பூர்வகாலத்திலும் தற்
காலத்திலும் வேதபண்டிதரூள் பெரும்பாலார் என்பது
வாஸ்தவம். அவர்களுடைய குத்தை எல்லாம் உருட்
பித்திராடி வேதபண்டிதராகிய நேபே ஓசிரியர் தெரி
விப்பதினால் அவருடைய மொழிகளால் அதைஇங்கே
எடுத்துரைத்தல் உசிதமெனத் தோன்றினது.

“இரண்டாம் ஆகாமாய் அவர் மானிடசாதினில் ஒரு
வரானபோது, அகாலது நமது பாமிசத்திற்கும் இரத்
தத்திற்கும் அவர் பங்குள்ளவரானபோது, உத்தரவாகும்
பண்ணு பொருட்டி உலகத்தின் பாவத்தை அவர்தம்
மேல் ஏற்றுக்கொண்டார். மானிடனாதியோடு நெருங்
கிய இணையிரியாத இக்கியத்தை அடைந்துகொண்ட
மானிடமுமாரனதிலேயே அவர் நமது பாவங்களைச்
சுரக்கிறார். அவர் ஞானத்திலும் வளர்த்தியிலும் எவ்வ
ளவுக்கதிகமாய்விந்தியடைந்தாரோ அவ்வளவுக்கு அவர்
உலகத்தின் பாவத்தைத்தம்மேல் ஏற்றுக்கொண்டதைக்
குறித்து அதிக சுயக்கியானமும் அதிககிரியாழமற்சியும்
உடையவரானார். யோவா. 1,29-ல் “உலகத்தின் பாவத்
தைச் சுமக்கிற தேவனுடைய ஆட்டுக்குட்டி,” என்னும்
நிகழ்காலத்தைஇனிச் சுமக்கப் போகிற” என்னும் எதிர்
காலமாக்கி அர்த்தப்படுத்துவது எவ்விதத்திலும் நியை

ஆறாம் அதிகாரம்.

நகு

யமாகாது. “திடீரென, உன்பாவங்கள் உனக்கு மன்
னிக்கப்பட்டது” எனமொழிந்துமனச்சாட்சியிலிருந்த
பாவப்பாரத்தை அவர் பாவியின் உள்ளத்திலிருந்து இ
துக்கிவிட்ட அக்காலத்திலேயே அவர் உலகத்தின் பாவத்
தைச் சுமந்தாரென்பது நிச்சயம். நோயாளிகளைச் சுக்
மாக்கின் செய்கையிலேயே அவர் தீர்க்கத்தீரிசன
வார்த்தையை நிறைவேற்றி நம்முடைய பெலவினத்
தைச்சுமந்தார் என்று ம. 17 தெளிவாய் உரைக்கிற
தில்லை. இயேசு நமது பாவங்களைத் தமதுமேல் தூக்கி
சுமத்திக் கொண்டிருப்பதும் இது என்று, ஒரேபிரத்தி
பேசுமான நிமிஷமாகிலும் அவருடைய சீவியசரித்திரத்
தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதில்லை. மேலும், இரட்சகரு
டைய ஆத்தம அவஸ்தையைக் குறிக்கிறார்கள் யாவ
ரும் ஒத்துக்கொள்ளுகிற எபிரேயர் நிருப வசனத்தை
நான் அப்பிராயத்திற்கு ஆதாரமாக எடுத்துரைக்கி
றேன். அவர் தம்மை மீனத்தினின்று இரட்சிக்க வல்
லமையுள்ளவரைநோக்கி பலத்தசத்தத்தோடும் கண்ணி
ரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி வேண்டதல் செய்தார்.
(எபி. 5,7). இப்படி செபிக்கவும்பலத்தரத்தம்போடவும்
இரட்சகரைத் தூண்டினது மரணமே. மரணசத்தத்
தையும் கண்ணிரையும் அளவில் பிழிந்து எடுத்தது மர
ணமே என்பது இதனால் தெளிவாகும். நிஷ்களங்கமான
அவருடைய சுபாவத்திற்கு மாணம் பொருத்தமுடைய
தல்ல வாதலால் அது அவருக்கு இயல்பாகவே அருவ
ருப்பு. களங்கமுள்ள பாவியின் மரணத்தைச் சகிக்க
நேர்ந்தது அதிலும் அதிக அருவருப்பையும் கலக்கத்
தையும் அவருக்கு உண்டாக்கியது. யாரேனும் இதை
ஆட்சேபித்து இந்தமாதிரி மரணத்திற்கு ஆபத்தம்செய்து

கொள்வதற்காக அவருக்கு ஏற்கனவே போதுமான நேரமிருந்ததே. நமது இரட்சிப்பின்பொருட்டு இந்த மா திரியாடும் மரணமுமே தேவனுடைய சித்தியாலேயே யின்படி வரும் என்று அவருக்குண்டாயிருந்த தெஸ் லிய அறிவு அநாதக்குறித்த எல்லாக்கலக்கத்தையும் போ ராட்டத்தையும் நீக்கியிருக்க வேண்டுமென்று சொல் லலாகாது. எனதபும் சகிப்பேன் என்று முன்பே துணிந் திருந்தாலும் சகிக்கவேண்டிய வேலைவரும் போதுதிகெ டிட்டுத் திகிலடைவது மானிடப் பிறவிக்கு இயற்கை. தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவேன் என்று கள்ளங் கபடின்ற மனஉறுதி செய்து கொண்டிருந்தாலும் கீழ்ப்படிகிற வேலைவந்து துன்பத்துள் நடக்கும்போது தேகம் விட விடத்து உள்ளம் நடுங்குதல் மானிட இயல்பு. மானிட இ யல் போடு கூடி மானிடசென்மமான தேவகுமாரனே தவிரமனுஷிகம்தெய்விகத்தினால் முக்கப்பட்ட மானிட உணர்ச்சி அழிந்த மனிதப்பிறவி என்று தொக்கித் தர் என்னும் பதிகா நினைப்பது போல் நாம் இயேசுவைக்குறித்து நினைக்கலாகாது. தெய்வத்தன்மையுப் மானிடத் தன்மையும் ஆகிய இருதன்மைகளும் அதை குரிய இலட்சனம் கெடாமலும் ஒன்றோடொன்றுசல வாமலும் மாறாமலும் பிரியாமலும் அவருக்குள் அதிக நெருக்கமான பிண்கியத்தை அடைந்திருந்தன. அவ ரது இருதன்மைகளையும் இவ்வாறு பார்த்தயிராடிதன் அவருடைய மானிடத்தன்மை உண்மையானதல்ல, மா யாத் தோற்றமென்று கொள்ள வேண்டியதாகும்.

நமது கர்த்தருக்கு ஆத்தமவேதனை இந்தத் தறுவாயில் நேர்ந்தானது ரிபாஸாபரணங்காட்டி விளக்கக் கூடிய தன்று என இக்காலத்து வேதப்பண்டிதர் நினைக்கிற நினைப்

பும் சரியல்ல. கர்த்தர் இந்தத் தறுவாயில் மரணத் தை அறுபவித்ததில்லை என்பது ஒத்துக்கொள்ள வேண் டியதே. ஆனால் என்ன? அவர் மரணத்திற்கு ஒப்புக்கொ டுக்கப்படும் நேரம், அதாவது, அவர் மரணக் கட்டுகொ ணால் கட்டப் படவேண்டிய நேரம் இப்போது வந்து விட்டது. ஏனெனில், அப்படி அவரைக்கட்டிக்கொண்டு போகவந்தவர்களோடு கூடவே அவர்களுக்கு அவரைக் காட்டிக் கொடுப்பதும் வந்திருக்கிறது. ஆத லால், உள்ளபடிக்குச் சொன்னால் அவருக்கு இந்தத் தறுவாயிலேயே மரணம் ஆரம்பித்து விட்டது எனத்த கும். ஏனெனில், பவவந்தத்துலே அவர் சேவனுள்ளோ ரின் தேசத்திலிருந்து பற்றித்தாக்கப் பட்டுப் போக வேண்டியதாயிற்று. அப்படி அவரைப் பவவந்தம் பண்ணு கிறவர்கள் இந்தத் தறுவாயில் வாசலண்டைவந்து விட் டார்கள். இக்குவரும் மரணகதியைக் குறித்தே அவர் இச்சமயம் கிலேசிக்காதொன்பது அவருடைய ஆத்தம வேதனையை விளக்கும் வெகுபூர்வம் கண்டவிஸ்தரிப்பு. பூர்வபிதாக்கள் இப்படித்தான் விஸ்தரித்தார்கள். அதைப் பார்த்து, பக்காலத்தில் கிறிஸ்துமாரக்க விரோதியாகிய செல்கம் (Celsus) விசுவாச காதகனை யூலியானும் (Julian) நமது இரட்சகர் மரணத்துக்கு அஞ்சினது கேவலம் என்று இகழ்ந்திருக்கிறார்கள். நவீனகாலத்தில், வேதவிரோத கோட்டக்கோனாகிய யுஸ்தெரி (Usteri) என்பவன் மூன்றுமுதற் கவிசேஷகாரொல் லுக்கிற இரட்சகருடைய இந்தமரணக்கலக்கம் வாஸ்தவ மானசெய்தியே யானால் மரணத்தைக் கண்டுகலங்கா திருந்தகொக்காதத்தே (Socrates) என்பவன் இயேசு விளும் மேம்பாடானவனென்று கொள்ள வேண்டும்

என்று பழிக்கிறான். இவ்வாறு வசை கூறிப் பழிப்
போருக்கு நாம் சொல்வதாவது: உணர்ச்சி என்பது
முற்றும் அழியப்பெற்று ஸ்தோயிக்கனாய் மாறி விட்ட
கிறிஸ்துவே கிறிஸ்து என்று கொண்டாட மனம்
உவந்துதுள்ளவோர் எப்படித் துள்ளினும் துள்ளட்டே.
அவர்கள் தங்களுக்கு ஆக்கிக் கொள்ளப்பார்க்கிற கர்த்
தரும் இரட்சகரும் எம்மாதிரிப் பட்டவர் என்பதை
மாத்திரம் மறவா திருப்பாடாக, சுவரணை கெட்டு
உணர்ச்சியழிந்து, அன்பு குன்றிந்நது, கருங்கல் சிலைக்குப்
பேதமில்லாமல் நமது நடுவில் கிறிஸ்து தீற்பாரானால்
அவர் செத்துச் செயலற்ற ரீர்விசாரி ஆவாரே நவீன
வேதல்ல, தமக்கே சுவரணையில்லாதவர் நமக்கு எப்படி
சுவரணையாய் பரிசீலிப்பார். அனலானதுடிப்பும் ஆழ
மான உணர்ச்சியும் இல்லாத செயலற்ற வெறும் உள்
ளம் அவருக்கு இருந்தால், நமக்குவரும் நிதியிலும்
அவஸ்தையிலும் அவருடைய உள்ளத்தை நாடி நாம்
எப்படிச் செஞ்சலாகும். நமக்கு இருக்கிற பெலவினத்
தைப் பார்த்தமாதிரத்தில் பரிதாபமும், காணாமல்
போன மானிடராகிய நம்மை நோக்கும் போதெல்லாம்
மனஉருக்கமுட்பால்ததைவிட்டுக் குணப்படுகிற பாவிக
ளைக் கான்கையில் சந்தேஷமும் தமது திருஉள்ளத்
தில் தொலிக்கிற பிரதான ஆசாரியர் நமக்கு அவசியம்.
ஆத்துமாக்களை வகிப்படுத்தவும், பலவான்களையும் தமக்
குப் பறித்துக்கொள்ளவும் இயேசுவுக்கு இருக்கவேண்
டிய சக்தியானது கருணை வெள்ளமாகிய உருக்க இரக்
கமே. பலமாய் உள்ளத்தை வாட்டுகிற உயிரும்
பலமுமான உணர்ச்சி அந்தக் கருணைக்கு இல்லை
என்று சாதித்தால், அது உள்ளீடு இல்லாதவெனும்.

தொலான கருணையேதவிர வேறென்ன? நமதுமாயி
சத்திலும் இரத்தத்திலும் வந்து நமது சுவரணை
களிலும் உணர்ச்சிகளிலும் பங்கடைந்திருக்கிற கர்த்
தரை மாத்திரம் வேதம் அறியும் அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்து
வை நாம் எந்தநிமித்தமாகவும் விட்டுவிடவேக்கூடாது.

ஆயினும், பலர் நமக்கு எதிரே திரும்பி: நீர்
சொல்லுகிறபடிக்கே இரட்சகட்டம், மானிட உணர்ச்சி
யுள்ள கிறிஸ்துவனைவிட்டுவிடுமென்று நாங்கள் உம்மைக்
கேட்கிறதில்லை. ஆனால், நீர் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால்
கிறிஸ்து மரணம் வரும் முன்னமேயே மரணபிதியால்
அவஸ்தைப்பட்ட அவஸ்தையானது அவருடைய கவரணை
யையெல்லாம் மீட்டுக்கி அவருடைய உள்ளத்தின் உணர்ச்
சியையெல்லாம் அழித்து விட்டபடியால் அவஸ்தையாய்
மரணமேயுடையது விட்டபின் அதற்குமுன் எவ்வளவு செயல்
வலாமல் செயலற்ற மரத்துக்கின்றொன்று சொல்லலாகு
மே. வெனினில், உள்ளபடிக்கு மரணத்தைச் சகிக்கையில்
அவர் கொஞ்சமேனும் கலங்கவில்லை என்று பார்க்கி
றோம். மரிப்பதைதங்களுக்கு தேவன்குறித்தாரென்று
கிட்டமும் தெளிவுமாய் அறிந்து கொண்டபின் மரணங்
கிட்டெடுத்துவாயில் எத்தனையோபேர் அச்சமின்றி சந்
தோஷத்தினைகளுடன் அதற்கு எதிர்த்துக் கொண்டபோ
யிருக்கிறார்களே. இவர்களைவிட நீர் தாழ்ந்தவரா?
என்பார்கள். இதற்கு உத்தரவு எத்தக்சாட்சிகளுடைய
மரணத்தைக் கர்த்தருடைய மரணத்துக்கு எவ்விதத்தி
லும் கிகடுடுத்துச் சொல்லலாமா? அவர்களுடைய மர
ணத்திற்கும் அவருடைய மரணத்திற்கும் பலமான
வித்தியாசமில்லையா? மற்றமாதென்மிகளுக்குவரும்
மரணத்தைவிட நமது இரட்சகருக்கு வந்த மரணம்

அவருக்கு அதிக வேதனை புள்ளதாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது யோசித்தாலே தானாய்த் தெரியும். அவருடைய மானிட இயல்பு மிகநேர்த்தியும் சுத்தமும் சவுக்கியகரமுமானது. பாவத்திலே உற்பவித்து பாவத்திலே ஜன்மித்திருக்கிற மானிடர்களாகிய நமக்கு அந்த தமானதும் சுவரணையுடனாகும் குஷ்டம் பிடித்தது மான மானிட இயற்கை இருக்கிறது. ஆதலால், நமது மானிட இயற்கையிலே உலர்ச்சி சுறுக்காய் ஏறுதல் மக்கு மரணபிதையுடனும் உணர்வு எப்போதேனும் மூம்பினால், அந்த உணர்வைக் கிறிஸ்து அதுபவித்த மக்கு ஒப்பிடும்போது மற்றுஅது பத்தடிக்கு இரண்டி டி தூரம் கூட எட்டாது. இப்படி லுதகர் வேதசாஸ்திரியர் கூறினது இதுவே கருத்து வேறு பிரபல் வேத பாயுடைய இருக்கின்றது. இதைத்தவறு என்று வாதிக்கமுடியுமா? சிருஷ்டி நாயகராகிய இவனுடைய சித்தத்தினால் மானிட சென்மத்திலே தேசமும் ஆவியும் இணைந்திருந்து தேசாத்துமாக்களை ஒரே பிராணியும் ஒரே சுவையுள்ள ஆளுமாக்குவதை அறிவோம். இப்படி தேவன் இணைத்தது இணைபிரியலாகாது. பாவத்தினால் இப்போது மானிட தேசாத்துமாக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற இணைபிரிவு தேவனுடைய சர்வ வல்லமையினாலும் கிருபையினாலும் கடைசி நாளில் நீவீர்த்தியாகி தேசாத்துமாக்கள் இனி என்றும் பிரியாமல் ஒன்றோடொன்று இச்சக்யத்துள்பட்டு ஒன்று கூடும். உடலையும் ஆவியையும் பிணித்திருக்கிற பிணிப்பு நெருடாட்ட நாய்முதலிய காரணங்களால் சிறு கச்சிறுக அறுந்து வந்தால், மரண உபத்திரவம் குறையும். ஆனால், அந்தப் பிணிப்பு துணுக்கெனியிது

பொழுதுக்குள் அறுமென செவ்வையாய் அறிந்து அதை கிணத்துக் கொண்டேமானத்துக்குள் பிரவேசித்தால் தயாரும் கசப்பும் லெகு அதிகமாய் உள்ளதற்குள் உருவிப்பாய்ந்து அதைப் பிப்ந்து வேதனைப்படுத்தும்.

மேலும் மரணம் பாவத்தின் சம்பளம். தேவனையும் மனிதனையும் பிரிக்கிற பாவத்துக்கு வந்தலாபம் மரணம். மரணத்தினால் தேசமும் ஆவியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிக்கப்படும். நுருவனுடைய ஆத்துமாவைக் கறைப்படுத்துகிற பாவம் எவ்வளவுக்குக்குறைவாயிருக்குமோ அவ்வளவுக்குப் பாவத்தின் விளைவாகிய மரணமுண்டாக்கும் வேதனைபுள்ள பிரிவு அதிக பலாத்காரமானதும் சபாவ விரோதமானதுமாயிருக்கும். நமது ஆண்டவரோபாவம் என்பது சிறு வம் இல்லாதவர். பாவமே அறியாதவர். அவருடைய தேச ஆத்துமாக்களைக்கட்டின கட்டை எங்கப் பாவமும் பிரவேசித்து தளர்த்திவிட்டதே இல்லை. அதற்கு மாறாக மாசில்லாமை யிலும் பரிசுத்தத்திலும் அவர் பிழைத்த பிழைப்பினால் அவருடைய தேசாத்துமப்பிணிப்பு நானுக்குநான் அதிக வலுப்பட்டு விட்டது. ஆதலால் அவரில் மரணத்திற்கு உரியதாயிருந்து வரவர மரியாமையினால் விழுங்கப் பட்டு அவருடைய மாமிசசரீரம் வரவர ஆவிரகுரிய தேவலோகத்துச் சரீரமாக மாற்றப்பட்டுப் போயிற்று. ஆதலால் கிறிஸ்துவில் தேசாத்துமிகள் இணைக்கப்பட்டிருந்த இணைப்பு வேறே, மற்ற மனுஷரில் அந்த இணைப்பு உண்டாயிருக்கிறமாதிரிவேறே. அவருடைய தேசாத்தும இணைப்பு தனியும் வேறெதற்கும் ஒப்பிடக் கூடாதது மான இணைப்பு. இதனால் அரும்குனிக்கு வேண்டியது

யாதெனில், அவருடைய தேகாத்துமக்கட்டு பிரிக்கப் படுவதாயின், அதாவது, ஒன்றிற்குள் ஒன்று ஊடுருவி ஒன்றோடொன்று மருவிப் பின்னி வளர்ந்து விட்ட அவருடைய தேகாத்துமப் பிணிப்பு தளர்த்தப் படுவதாயின், அவருக்கு அதினால் விளைந்த மரணவலி வேறு பேர்களுக்கு வரும் மரண வலியை விட வேகு அதிகப் பட்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால், மரணத்தோடுபோராடுவதில் அவருடைய நெற்றியில் இரத்த வேர்வை வேர்த்தது ஆச்சரியமல்ல.

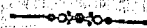
துஷ்பிரமும் சுத்தமுமாய் உருவாக்கப்பட்டிருந்த இயேசு கிறிஸ்துவின் மானிட சுபாவம் இந்த ஆத்தும பேராட்டத்தில் துலாவில் விழுந்த பாரமாயிருந்தது. ஆனால், துஷ்பிரமாய் விழுவதே அந்தச் சுபாவத்திற்குத் தேவன் குறித்திருந்த வேலை என்று சொல்லத் துணியலாமானால் நாம் ஒரு பெருமூச்சில் உட்படுவோம். சிருஷ்டிக் கர்த்தாலாகிய பிதாவுடைய சித்தத்தின்படி தேகாத்துமாக்கள் மனிதனில் எப்போதும் பிரியாமல் ஒன்றித் திருப்பதற்கே ஏற்பட்டன. அவ்வாறு ஒன்றி யிருப்பதற்குத் தம்மால் ஏற்படுத்தப் பட்டன புற்றை அவர் தமது குமாரனில் இப்போது ஏன் பிரிக்கிறார் என்கிற கேள்விக்கு பின் வருமாறு உத்தரவு சொல்லுகிறது. அதாவது: இவ்வுலகில்வந்த சேவனுடைய குமாரன் மரணத்தின் மூலமாய்விட அநாவது தேகாத்துமப் பிரிவினாலன்றி வேறு வகையாய்த் தமது பிதாவின் விட்டிற்குத் திரும்புகல் கூடாது என்பதே. கிஞ்சித்தும் மரணசம்பந்த மில்லாமலே இவ்வுலகிலிருந்து தேவ லோகத்துக்குப்போகல் கடும், மரணமே இல்லாமல் பரமேசுவரன் சாத்

தியமே, வனோக்குமரித்தாரா? உயிருள்ள தேகத்தோடே எலிப்பரத்துக்கு ஏகவில்லையா? கடைசிகளில் உயிரோடிருக்கும் பரிசுத்தர்கள் முந்தியிருந்து விழுந்து பின்பு எழுப்பப்பட்டு மறுபுறமாவார்களோ? மரண மின்றி பரமேசுவரன் நமது ஆண்டவருக்குப் பொருந்தும். இந்தப் பொருத்தத்திற்குத் தடை யுண்டாக்குவது எதுவு மின்றி மரணமில்லாப் பாட்டையிலே அவருடைய மானிட சுபாவ வளர்த்தி நடந்து வந்தது. ஆயினும், அவர் தமது நிமித்தமல்ல, நமது நிமித்தமே இப்பூவுலகில்வந்தார். அதுபோலவே அவர் இவ்வுலகில்விட்டிப் போதல் தமது நிமித்தமல்ல, நமது நிமித்தமே. அவர் நம்மை இரட்சித்த பரமேசுவரன் வேண்டிய படியாலும், நமது இரட்சிப்புக்கு அவர் மரிப்பது அவசியமானபடியாலும் அவர் மரணத்தின் மூலமாய் தேவலோகம் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. மத் 26, 28. ல் அவர்கிருவாய் மலர்ந்து சுறுசுறுப்பி அவர் தமது இரத்தத்தை நமக்குப் பாவமன்னிப்பு உண்டாக்குவதற்காக சிந்த வேண்டும். அவர் தமது அத்தியமானவ அநேகரை மீட்கும் பொருளாக ஒப்புக்கொடுத்தார் (மத். 20, 28. மாற். 10, 45). நமது இரட்சகர் சேஷர்களோடு பஷா வைப்புசெய்து பாவமன்னிப்பு தருவதாகிய தமது திருச்சரீரத்தையும் திரு இரத்தத்தையும் அவர்களுக்குத் தின்று குடிக்க கொடுத்தபோது இஸ்ரவேல் புசித்த பஷா ஆட்டுக்குட்டிக்கும் தபக்கும் இருந்த உலகையை எடுத்துக்காட்டினார். சங்காரத்தாதன் அணுகாமல் காதது பஷா ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தம் (அதாவது: தேவரிபாயத் தீர்ப்பு எகிப்தின்மீது வரவிடுத்த சங்காரத்தாதன் இஸ்ரவேலின் விடுகளுள் பிரவேசியாமல்

சுயி

கெத்சேமனே இரகசியம்.

நடுத்தது பஷா ஆட்டுக் குட்டியின் இரத்தம்). அந்தப் பஷா ஆட்டுக்குட்டி இஸ்ரவேல்புத்திரரின் பாவங்களைத் தன்மேல் சுமந்து தன் இரத்தத்தினால் அவர்களுக்கு ஒப்புரவாக்குதல் (பாவ மன்னிப்பு) உண்டாக்கிறது. பாவிகளில் ஒருவராய் எண்ணப்பட்டு பாவியைப்போல் நடத்தப்பட்ட நமது கந்தர் பாவிகளுக்குப் பதிலியாக அவர்களுக்கு வருந் தண்டனையைத் தாமே தாங்கிக் கொண்டார். வேதனையும் திகிலுமில்லாமல் அவர் பாடு பட்டு மரித்திருப்பாரானால் அது நமது பாவங்களைச் சரியாய்ச்சுமந்தலாயுமிராது, நமது தண்டனையைச் சரியாப்பட்டு உத்தரித்தலாயுமிராது. அவர் உணர்ந்தவாறு வேதனையை யுணர்ந்து பாடுபட்டிருந்தல் இல்லாவிட்டால் தண்டனை என்பதற்குள்ள இலட்சணமே இல்லாதாகும். ஆதலால், இரட்சகருடைய மானத்தைப் பிரகாஷிப்பதற்குத் திரும்பிப்போகுதலால் மாத்திரமே பார்க்கிற வேதபண்டிதர்களுடைய கந்தர்நம் எனக் குப்பொருந்த வில்லை”.

ஏழாம் அதிகாரம்.

பாவமுக்கப் பட்டதே நமது

இரட்சகருடைய அகோர அவஸ்தைக்குக் காரணம்.

நமது இரட்சகர் பிறப்பு முதற்கொண்டு நமது பாவத்தைச்சுமந்தார் என்று பழைய வேதபண்டிதர்கள் கூறுவது தவறல்ல, சரியே. அவர்கள் இதுவியதில்

ஏழாம் அதிகாரம்.

சுயி

தில் பார்க்கிறபார்வை முழுப் பார்வையல்ல, பாதீப் பார்வை மாதிரிமே. உலகத்தோற்ற முதற்கொண்டு அவர் உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்தார் என்று பார்க்கும் பார்வையே முழுப் பார்வையாகும். அவர் “உலகத்தோற்ற முதல் அடிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டி” (லெளி. 13, 8). உலகில் வாழத் தாம் உண்டாக்கப் போகிற மனிதர் பாவிகளாவார்கள் என்பதை முன்னறிந்த தேவன் அவர்களைப்பாவாக்கித் தூக்குதற்குத் தமது குமாரனையே பரிவரண பரிசூட்டுக்குட்டியாகநியமித்திருந்தார். பேதுருவும் அப்படியே சொல்லுகிறார் (1. பேது. 1, 20). அவர் உலகத்தோற்றத்திற்கு முன்னேயே நமக்காக இரத்தஞ் சிந்தி ஆமை மீட்கப் போகிற மாசற்ற ஆட்டுக் குட்டியாகத் தேவனால் குறிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் இவ்வலகில் லெளிப்பட்டபோது யோவான் அவரைச்சுட்டிக்காட்டி உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமக்கிற நேவனுடைய ஆட்டுக் குட்டி அவரே என்றதனால் அவர்பிறப்பு முதற்கொண்டு மாத்திரமல்ல உலகத்தோற்றத்திற்கு முன் துவக்கியே உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமக்கிறவர் என்று தெரிவித்தான். இது இப்படி இருக்க, தற்காலத்திலே இவ்வுத்தியைப் முதலிய சிலவேதபண்டிதர் எழும்பி கெத்சேமனையில்தான் நமது இரட்சகர் முதன் முதல் நமது பாவத்தைச்சுமந்தார் என்று கூறினால் அதுவேதத்திற்குப்பொருந்தாது.

ஆயினும், அவர் நம்முடைய பாவங்களைச்சுமந்தும் அவர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டதும் ஒரே செய்கை அல்ல, பிரத்தியேகமான செய்கைகள். 2. கொரி. 5, 21 ல் பாடலிலேயாவது அவர் என்பது நமது இரட்சகர் உலகத் தோற்றத்திற்கு முன் துவக்கி

சுஉ கெத்சேமனே இரக்கியம்.

பாசற்ற ஆட்டுக்குட்டியாய் இருந்தவர் என்றும், நமக்கப் பாவமாய்க் கப்பிடார் என்பது பிறப்பு முதல்காலமாக பாவம் ஆக்கப்பட்டார் என்றும் அர்த்தப்படாதோசுன்றால், அப்படி அர்த்தப்படாது. ஏனெனில், பாவம் அறியாத அவர் என்னும் சொல்லால் கூடுமானால் மையப்போல் பாவத்தை அறியச் சொதிக்கப்பட்ட வேண்டிய ஒரு பரிட்சை காலம் அவருக்கு இருந்தது; அந்தப் பரிட்சைகாலத்தில் பாவத்தை அறியும்படி அவருக்குவந்த சோதனைகளை யெல்லாம் வென்றார்; அதனால் அவர்பாவம் அறியாதவராக விளங்கினார் என்பது இஃமறைகாய் போல்குறிப்பாய்வெளிப்படுகிறது. இந்தப் பரிட்சைகாலம் எது? அவருடைய பிறப்பு முதல் கெத்சேமனே அவ்வத்தை வரையில் நிகழ்ந்தகாலம். இந்தக்காலத்தான் அவருடைய செய்கிற சீழ்ப்படிதல் (Active Obedience) நிகழ்ந்தகாலம். மனம், வாக்கு, காய்க்காரால் தம்மைப் பாவமற்ற பரிபூரண பரிசுத்தராக விளக்க உலகத்திற்கு ரூபிப்பதற்கு அவருக்குத் தகுதியானகாலம் அந்தச் செய்கிற சீழ்ப்படிதல் நிகழ்ந்த காலமே (யோவா. 3, 46). அவர் தம்மைப் பாவம் அறியாதவராக வெளிப்படுத்தினதினால் நமக்காய்ப்பாவம் ஆக்கப்படக் கூடிய வராயிருந்தார். பாவமாவது அவருடைய சபாவத்திற்குப்பொருள் தினதல்ல, அதற்கு முற்றும் அந்நியமானதென்று காட்ட "அவர் நமக்காகப் பாவமாவார்" என்றல்ல, "அவர் நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டார்" என்று சொல்லப்படுகிறது.

ரோமர் 8, 3-ல் "தேவன் தம்முடைய குமாரனை பாவமாய்க்காயலில் அனுப்பினார்" என்றதினால் நமது இரட்சகர்பிறக்கும் போதே நமக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்ட

ஏழாம் அதிகாரம்.

சுஉ

டார் என்று ஆகாதோ என்றால் ஆகாது. ஏனெனில், இங்கே மாய்ச்சாயல் என்றது மனித சபாவத்தைக்குறிக்கும். இந்தக்கருத்தேயோவா. 1, 14 லிலும் இருப்பதற்கு. பாவமாய்ச்சாயல் என்றது பாவம் ஆக்கப்பட்ட மனித சபாவம் என்றல்ல; பிலி. 3, 21-படி மகிமையற்ற அல்லது தீட்பு பொருந்திய மனித சபாவம் என்றாகும். அந்தத் தீட்பு என்னவென்றால் 2. கொரி. 13, 4-ன் படி மானிடப் பெலனினம், அது தலைப்புத்தலிப்பு துக்கம் இவை போல்வன. இவை பாவமில்லாத பரிசில் இருந்ததில்லை. பாவத்தினால் விளைந்த கெடுதல்கள். இந்தக் கெடுதல்களோடு கூடிய மானிட சபாவத்திலே தேவன் தமது குமாரனை இவ்வுலகத்தில் அனுப்பினார், இவைகளைக்காப்பிடியாக கொண்டே நமது இரட்சகரைச் சாத்தரன் சோதிக்கக் கூடியவனுயிருந்தான். இது எபி. 4, 15-ல் நன்கு புலப்படுத்தும்படி பலவினங்கள் எல்லாவற்றிலும் நம்மைப்போல் அவர் சோதிக்கப்பட்டார். அப்படி சோதிக்கப்பட்டாலும் பாவத்தினால் வெல்லப்படாமல் பாவத்தை ஜெயித்தார். பாவத்தை ஜெயித்த வெற்றியாளராய் விளங்கின பரிசினாலே அவர் பாவம் அறியாதவர். சோதிக்கப்பட்டுப் போராடின அரைமூலியமாய் சோதனை இன்னதென்று அவர் விளக்கியிருப்பதால் பாவத்தினால் சோதிக்கப்பட்டோர்களுக்கு உதவியெய்வல்லவாயிருக்கிறது (எபி. 2, 18).

பாவம் ஆக்கப்பட்ட பிற்பு அவர் பாவத்தை அறிந்தாரா? இந்தக் கேள்விக்கு ஆம் என்று உத்தரவு சொல்லவெகுபேர் பயன்படுகிறார்கள். ஏனெனில், அவர் பாவத்தை அறிந்தார் என்றால் அது அவர் பாவமாவார்.

என்றதற்குச் சரியாகுமே என்கிறார்கள். அப்படி ஆகவே ஆகாது. ஏன்? பாவம் ஆக்கப்படுதலினால் அவர் பாவத்தை அறிகிற அறிவு நாம் கயமாப்ப. பாவத்தை அறிகிற அறிவுக்கொத்ததல்ல. அறிவேறே. இதுவேறே. ரோ. 7,7-ன்படி பாவஜென்மிகளாகிய நாம் பிறக்கும் போதே நம்முடைய உள்வாங்கினால் பாவங்களுக்குத் தாயாகிய இச்சை படுத்துத்தாயிருக்கிறது. வயசு ஏற ஏற இந்த இச்சை பாவது விழித்துக்கொண்டு நம்மைப் பாவம் அறியப்பண்ணுகிறது. ஆகையால் நம்முடைய சுபாவம் உற்பத்திமுதல் பாவத்தை அறியக்கூடிய அழுக்குப்பட்ட அசுத்த சுபாவம். இச்சைதானே பாவ மாய இருப்பதுந்தவிர அதிலிருந்து பிறப்பதெல்லாம் பாவமாயும் இருக்கிறது. நமது இரட்சகருக்கோ உற்பத்தி முதற்கொண்டு இச்சை என்பது கிடையாது. நமக்குள் இச்சை வளர்ந்து நம்மைப் பாவம் அறியப்பண்ணுவதுபோல் அவருக்குள் இச்சை இருந்து அவரைப் பாவம் அறியப்பண்ணினதில்லை. ஆதலால் அவர் கயமாப்ப பாவத்தை அறியமுடியாது. பாவம் ஆக்கப்பட்டால் மாத்திரம் அவர் பாவத்தை அறியமுடியும். பாவம் ஆக்கப்பட்டு பாவத்தை அறிவது எப்படி என்றால், சொல்வோ கேள்! ஸானிட உள்ளங்களில் பிறந்து வளர்ந்து கிடக்கிற பாவங்கள் அவர்களுடைய அறிவுக்கு அகப்பட்டவைகளல்லவா? அதாவது, இது பொய், இது விபசாரம், இதுபகை என்றிப்படி அவர் தம்மம் உள்ளத்தைச் சோதிக்கையில் அங்கு இருக்கும் பாவங்கள் இவை இவை என்று அறிவார்கள். மேலும், அவர்களுடைய மனச்சாட்சியிலே இன்னின்ன பாவங்களினியித்தம் நீங்கள் குற்றவாளிகள் என்னும் குழறலும் இந்த இந்தக்குற்றங்களினியித்தம் நீங்கள்

தேவனால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள் என்னும் ஆக்கினத் தீர்ப்பும் வாஸதயமிருக்கும். சர்வமானிட உள்ளங்களிலும் இருக்கிற அந்தப்பாவ அறிவும் அவர்களுடைய மனச்சாட்சியிலிருக்கிற இந்தக்குற்ற உணர்வும் வாதையனுபவிப்பும் அவர்களுக்குள் எப்படியோ, அப்படி இரட்சகருக்குள்ளும் மூண்டு பற்றிக் கொண்டால் அதுவே அவர்பாவம் ஆக்கப்பட்டு பாவத்தை அறியும் விதம். இப்படி அவர் பாவத்தை அறிந்தாலும் அறினால் அவர் தாமே பாவியாதல் கூடாது. ஏனெனில், அவர் இப்படி அறிந்த பாவம் அவருக்குள்ளிருக்கிற நான் என்னும் ஆளின் ஆசையிலிருந்து உற்பத்தியானது மில்லை, அந்த ஆளுடைய சித்தமுயற்சியினால் அது அவருக்குள் வந்ததுமில்லை. அவருக்குள்ளிருக்கிற நான் என்னும் ஆள் வீரும்பா லும் முயற்சிக் காமலும் வெறுத்து அங்குப்போது அவருக்கு அந்தியமான ஒரு சத்தியினால் பலவந்தமாய் அவருக்குள் வந்த அந்தப் பாவ அறிவு அவரைப்பாவி ஆக்கமுடியாது. அவர் நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்பட்டபோது அவருடைய உள் ளத்தில் தானியுழைந்த எந்தப்பாவமும் இருந்ததே இல்லை. பாவம் அல்ல, பாவத்தை அறிகிற அறிவு மாத்திரமே அவருக்கு அப்போது வந்தது.

பாவம் நமக்குக் கசக்கிற கசப்பும் மனச்சாட்சி நமக்கு உண்டாக்குகிற வலியும் இப்படிப்பட்டதென்று அவர் தாமே கய அதுபீவத்தால் உணர்ந்திருந்தார் ருன் அவர் நமக்காகப் பரிதபிக்கக்கூடிய பிரதான ஆசாரியாய் இருப்பார். நமக்குள் பாவம் இருப்பதை நாம் உணர்வதுபோல் நமக்குள் பாவம் இருப்பதாய் அவர் உணர்வே இல்லை. ஏனெனில், நாம் பாவிகள்,

அவர் பாவகிதா, ஆயினும், பாலத்தினியித்தம் நாம்
 நமது உள்ளங்களில் உணரும் வாதையை அவரும் தம்
 உள்ளத்தில் மெய்யாகவே உணர்ந்தார். அப்படி அல்லா
 விடின அவர். நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்பட்டார் என்
 னும் சொல்லால் ஏமக்கு லரத்தரும் ஆறுதல் அற்றுப்
 போகும். பாவத்தினால் நமக்கு வரும் மனச்சாட்சி
 வாதையை அவர் தமது மனச்சாட்சியிலே உணர்ந்தார்
 விட்டால் புண்பட்டிக்கலங்கி என் பாவங்கள் பன்னித்
 தப்பட்டக்கடியவைகளா? தானத்தின் இரக்கமும் சிறு
 பையும் அகப்படுமா? என் உள்ளத்தின் வேதனைப்பி
 போகொத்த வேதனையை அவர் உள்ளம் அறிந்திருந்
 தால் அல்லவா அதில் எனக்காகப் பரிதாபம் எழும்
 பும்; என் உள்ளத்தில் நான் பார்த்து வேறுகிற இவ்
 வளவு அருளுருப்பை அவர் உள்ளத்தில் அவர் பார்த்து
 அருவருத்து இருந்தால் அல்லவா அவர் என்னைத் தீர்
 பாய் நினைத்துத்தன்னை திருப்பார்த்து இப்படி அல்க
 லாய்க்கிற பாவக்கு என்ன ஆறுதல்வரும்? எயி. 4,16
 படி பாவி உணருகிற பாவந்தவிர அவன் உணருகிற
 மற்மெல்லா உணர்ச்சிகளும் நமது இரட்சகருக்குத்
 தெரியும். குணப்படுகிற நமது மனச்சாட்சி உணருகிற
 எல்லா அவனின் மனம் அவருக்குச்சு அதுபாவத்தால்
 தெரியு. வேதப்பண்டிதர் பெரும்பாலார் இதைத்
 குறித்து நினைக்குமுநினைப்பு உகவாத நினைப்பு. நாடா
 மேடைபில் அரசனைப்போல் வேஷம் போட்டு நான்
 உள்ளபடிக்கு அரசனாயினால் பிச்சைக்காரனாய் இருந்
 தவனுல் பிரணுசகளுக்கு ஸ்பம்என்னன்? சுதத்தில் தாய்ப்
 தகப்பனுமாய் முனைப்பவரால் பிள்ளை வேஷம் போட்டு
 வனுக்குப்பலனுண்டா? அது போல பாவிக்கு பாவம்

உண்டாக்கும் ஆத்தமவேதனையை தாமே சுய ஆத்து
 மாவில் உணராமல் பாவியைப்போல் வேஷம் போட்டு
 மடித்த இரட்சகரால் பாவிக்கு என்ன லாபம்? அவர்
 மக்காகப் பாவம் ஆக்கப்பட்டாரென்பது ஆத்தம
 வேதனையினால் துவளுகிற ஆத்துமாதிகள் முய்தது
 விழாமல் எடுத்து நிமிர்த்துவதற்கு உதவுகிற பலமான
 ஊன்றுகோல்.

பாவி ஒருவன் தினும்ப் பாவத்தை அறிபும்
 போது அது அவனுக்குக்கூப்பும் வருத்தமுமாயிராமல்
 லேசம் இன்பமுமாய் இருக்கும். ஏனெனில் பாவம்
 அவன் சுபாவத்திற்குப் பொருந்தினது. இயேசுவோ
 மட்டாயத்தினால் பாவத்தை அறிந்தார். ஆனால்,
 அவர் அப்படியாவததை அறியும் போது அது அவ
 ருடைய சுபாவத்திற்குப் பொருந்தாத பரமாக
 இருந்து அவரை அழகுநி நகக்கிறது. அது அவருக்கு
 இன்பராயல்ல தன கசுபும் தாக்குதற் கரிய வாதையு
 மாயிருந்தது. பாவத்தின் சிறு மூச்சுடை தம் மேல்
 படாமல் கீர்த்துக்கொண்ட அவருடைய ஆத்துமாய் எவ்
 வளவுக்கு மலினமில்லாமல் பரிபூரண சுதந்தராயிருந்
 ததோ அவ்வளவுக்கு அவர் பாவத்தை அறிந்த அறிவு
 அவருடைய ஆத்துமாவைக் கருக்கா வெட்டி ராதித்
 தது. இந்த அவன்னைப் பூமியிலுள்ள பனுஷர் என்றுங்
 காணாத புது அவன்நையாய் இருந்தபடியால் அதைத்
 தெரிவிக்க சலிச்செஷதர் புது லார்த்தநகைத்தேடி உப
 யோகிக்கிறார்கள்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

பாத்திரமும் அதின் மணி நேரமும்.

கர்த்தாவிய இயேசு கெத்தேமனையில்: "என்பி
தாவே, உமோனல் இரதப்பாத்திரம் என்னை விட்டு நீங்
கக்கடவது, எனக்கோ அல்ல, உத்தேசித்தமாயிருக்கிற
படி ஆவதாக" என்று கெய்தலா. அவருடைய கை
யில் இருந்த பாத்திரம் அவருக்கு வெறுப்பான பாத்திர
மாயிருந்தது. ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரம் அவர்
அந்தப்பாத்திரத்தைக் குடிக்க வருத்தப் பட்டுப் போ
யடினார். (மாற். 14, 33).

இத்தப் பாத்திரத்திலே என்ன இருந்தது? போன் அதிகாரத்
தில் சொன்ன பிரகாரம் பாவம் அந்நாத அவர் நமக்
காகப்பாவம் ஆக்கப்படுதல் அந்தப் பாத்திரத்தில் இ
ருந்தது என்பது தானே தெரியும். ஆயினும், அது
மாத்திரமே அதிலிருந்ததில்லை. இன்னொன்றும் அதிலி
ருந்தது. அதென்ன? அவர் பாவிகளுடைய கைகளில்
ஒப்புக்கொடுத்த படுதல். (மத. 26, 45; மாற். 16,
41). இவ்வாறுமே பற்றி இக்கே கருக்கமாய்ச்
சொல்லுவோம்.

நமது இரட்சகர் நமக்காஃப்பாவம் ஆக்கப்பட்டச்
சம்மதிப்பதற்கு ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரம் போ
யட்டமும் பணமான ஜெபமும் அவருக்கு அவசியமா
யிற்று. இந்தப் பான்மிருந்த பாத்திரத்தில் குடிக்கதமக்
குச் சம்மதியில்லை யென்றும், அதற்கு பிதாவுடைய

எட்டாம் அதிகாரம்.

சுக

சித்தப்படி அதைக் குடிக்கத் தமக்குச் சம்பதி உண்டு
என்றும் சொல்லுகிறார். அப்படியானால், அவருக்கு இந்
தத்தருணத்தில் இரண்டு சித்தம் இருந்ததா? ஆம். ஒரு
சித்தத்தின்படி அவருக்குச் சம்மதியில்லை. இன்னொரு
சித்தத்தின்படி அவருக்குச் சம்பதி உண்டு. ஏறக்கு
றைய ஒரு மணிநேரம் அவருக்குள் இந்தப்பாத்திரத்
தைக் குறித்து ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இ
ரண்டு சித்தங்கள் போயின.

நமது இரட்சகர் இந்தத்தருணத்தில் தம்முடைய சித்
தம் பிதாவினுடைய சித்தத்திற்குச் சம்மதிக்கிறதில்லை
என்று சொல்லவதானால், அப்போது அவர் இந்தப்பேச்
சினால் பாவஞ்செய்தாரென்று சொல்லவேண்டுமே.
ஒருவனுடைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குச்
சம்மதிக்காமல் போனால், அது பாவமுள்ள சித்தமில்
லவா? கிறிஸ்துவின் சித்தம் பிதாவின் சித்தத்திற்குச்
சம்மதிக்காதிருந்த அந்த ஒருமணிநேரம் பாவம் செய்
ததென்று சொல்லவேண்டுமே. இதற்குச்சமாதானம்
என்ன? சொல்வேன்கேள். எபே. 5, 10 - 17-லும்
ரோமர். 12, 2-லும், தேவனுடைய சித்தம் நல்ல சித்
தம், நற்பிரியமான சித்தம், பரிபூரணமான சித்தம்
என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் தேவனுடைய
சித்தம் மற்றெல்லா சித்தங்களையும் அளக்கிற அளவு
கோல். ஒருவனுடைய சித்தம் அவர் சித்தத்திற்குப்
பொருத்தியிருந்தால் அது நல்ல சித்தம். அதினால்
வெப்பப்பட்டு அவன் செய்வதெல்லாம் நன்மை. ஒருவனு
டைய சித்தம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குப் பொருந்தா
மல் இருந்தால் அது தீர்ப்புசித்தம். அதினால் வெப்ப
பட்டு அவன் செய்வதெல்லாம் தீமை. இந்த அளவு

கோலால் கர்த்தாகிய இயேசுவின் சித்தத்தை அளந் தால் அது எக்காலத்திலும் போலவே இக்காலத்திலும் குறைவில்லாத நல்ல சித்தமாய் வெளிப்படும். அவரு டைய சித்தம் எக்காலத்திலாவது குறைவில்லாத தேவ சித்தத்திற்கு யாதுபடாமல் அதற்கு ஒத்தே இருந்தது. அவர் பன்னிரண்டுவயது பையனுயிருக்கையில் “என் பிதாவுக்கடுத்தவைகளில் நான் இருக்கவேண்டியதில் லையோ” என்றார். தம்முடைய சந்தருக்களிடத்தி லே “என்னை அனுப்பின பிதாவின் சித்தத்தை செய் வதே எனக்குப்போசனம்” என்றார். ஆகையால், என் னைக்கும் மாறாத சம்பூரண அளவு கோலாகிய தேவ சித்தத்திற்கு மாறான வேறொரு சித்தத்தை அவர் எப் போதாவிடும் உடையவராய் இருந்ததே இல்லை. இந் தத்தருணத்தில்கூட அப்படிப்பட்ட சித்தம் அவருக்கு இருந்ததில்லை. அப்படியானால், இந்த மணிரேரத்தில் என்னுடைய சித்தம் உர்ப்புடைய சித்தத்தோடு சம்ம திக்கவில்லை என்கிறாரே அநென்ன? இங்கே சொல் லப்பட்ட தேவசித்தம் வேறே. அநென்னவென்றால், தேவன் அவருக்குக் கொடுத்த ஒரு ஆலோசனை. ஒரு ஆலோசனையை அங்கீகரிக்கவாவது நிராகரிக்க வாவது ஒருவனுக்குச்சுவாதீனம் இருக்கவேண்டும். தேவனுடைய ஆலோசனையின்படி கிறிஸ்து பாவமா மிச சாயலில் பிறந்துவளர்ந்தார். அதாவது, பாவத் தினால் விசார்த கெடுதிகளைச்சம்மதித்த சரீரத்தையும் ஆத்துமாவையும் அடைந்திருக்கச்சம்மதித்தார். பாவம் இல்லாத அவர் உப்படிப்பட்ட சரீரத்தையும் ஆத்துமா வையும் அடைந்திருக்கவேண்டிய தில்லாவிட்டாலும், உற்சாகமாய் நமது நிமித்த அடற்குச்சம்மதித்தார்.

அதினால் அவர் தம்முடைய சரீரத்திலே பசி, தாகம், இளைப்பு, நளிப்பு முதலிய விக்கினைகளும் ஆத்துமா லிலே துடிப்பு, கிவி, தாகம், வியாபுலம் முதலிய துன்பங்களும் சிக்கவேண்டியவராயிருந்தார். இதனி மித்தம், அவர் இப்புவலையில் சஞ்சரித்தகாலமெல்லாம் அவர் ஐக்கங்களின் மனவாழ்வும் வேதனைகளே அபிர்ஷ வருமாய் இருந்தார். ஆதலால், பாவம் அபியாதிருந்தது அவருக்கு இந்த எல்லா வேதனைகள் நேவே ஆறுதலாய் இருந்தது. ஆனால் இந்த ஆறுதலும் குன்றிப்போயி ருமணி வேளை இப்போது வந்தது. ஏனென்றால், இப் போது அவர் தேவனுடைய வேறொரு ஆலோசனைக்குச் சம்மதிக்க வேண்டியவராயிருந்தார். இந்த ஆலோசனை யின்படி அவர் நமக்காக பாவம் ஆக்கப்பட்ட சம்மதிக்க வேண்டும். இந்தச் சம்மதிக்கோடுக்கே தேவன் அவரைக் கட்டாயப்படுத்தலாமா? அல்லது அப்படிச்சம்மதிப் பது உம்முடைய கடமை என்று அவருக்குச்சொல்ல லாமா? கூடாது. மனவாழ்வுடைய இட்கிப்பு முடியும் பொருட்டு இந்த ஆலோசனைக்குச் சம்மதியுமென்று அவரைக் கேட்டுக்கொள்ள மாத்திரம் கூடும். அந்தக் கேட்டுக்கொள்ளுதலுக்கு இரட்டாய் உடனே இராய் காமல் இருப்பது பாவம் ஆகவேமாட்டாது.

இது சரி. ஆயினும் கர்த்தரிடத்தில் நாம் இப் போது பார்த்தே சம்மதியும் சம்மதி எல்லாகூடியுமா. சிப இந்த இரண்டுத்தகங்கள் நமது விசுவாசத்திற்குக் கடைப்பல்லவா? அல்லவோ அல்ல. அதற்குப்பாறாய், நமது விசுவாசத்திற்கு அனலமெரிய உதவி என்று இப்போது பார்ப்போம். அவருடையவாசியிருந்தநடக்கார்பாவம் ஆக்கப்படுதென்பாதிரித்தந்தருட்கச்சம்மதிக்கோடு

பதற்கு முன் அவர் ஒரு மணிநேரம் அதைக்குறித்துத் தாமதித்து வேதனைப்பட்டார். ஏனென்றால், பாவம் அவருடைய கபாலத்திற்குப் பொருத்தாத அந்நியவஸ்து. அந்த அந்நியவஸ்து அவரைப்பிடித்து தன்னுடைய இருண்டகிறைச்சாலைக்குள் வைக்க சம்மதிப்பது அவருக்கு எளிதில் கூடியதாய் இருந்ததில்லை. அது அவருக்குச் சொல்லமுடியாத பாடம் போராட்ட முறையிற்று. இந்தப் போராட்டத்தின் அதேநேரத்தைப் பரிசுத்தவான் களின் சீர்திருத்தில் ஒருவாறு உதவியும், மறுபிறப்பை அடைந்து பரிசுத்த ஆவியின் பெலத்தினால் தேவனுடைய இக்கிபத்தைப்பெற்று ஆனந்தத்தை அதுபவிக்கிறவர்கள் அழியினம், பெலவினம், பதஷ்டம் முதலியவைகளால் விடுதலானந்தப்பி, ஏதாவது பாவத்தில் விழுந்து, தேவசமுத வெளிச்சத்தை இழந்து, அந்தப் பாவத்திற்கும் தங்களுக்கும் உண்டாய் அருவருப்பான சம்பந்தத்தைப் பார்க்கக் கண் திறக்கப்படும் போது அவர்கள் இந்த அருவருப்பைச் சிக்கமுடியாமல், அகோரவேதனைப் படுகிறார்கள். 32-ம் 51-ம் சங்கதேதங்களில் தாவிதின் திருஷ்டாந்தத்தைப் பார்க்க. ஆரீனும் பாவத்தில் பிறந்து, பின்பு நெகலிருவையால் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டவர்கள் இம்மையிலிருக்கும் காலமெல்லாம் பூரண பரிசுத்தராயிராமல் குறைவுள்ள பரிசுத்தராய் இருப்பார்கள் என்பது சொல்ல வேண்டுமென்கிறேன். அப்படியிருக்க, அவர்களுக்குள் இருக்கிற ஆகை பாவம் கிறைப்பிடிக்கும் போது அவர்கள் உணருகிற வேதனை அகோர வேதனையாய் இருக்குமானால், எவ்வளவு அதிகமாய்ச் சம்பூரண பரிசுத்தராகிய கிறிஸ்துவின் ஆகை பாவம் பிடித்து கிறைக்குறி வைத்தபோது அவருடைய

வேதனை அகோரமாய் இருக்கிறதற்கும், சிக்கமுடியாத வலி உண்டாக்குகிற வேதனையாக பாவத்தின் பிடியை உணராத ஆத்தாமா அக்கிரமங்களாலும் பாவங்களாலும் செத்ததே தவிர கொஞ்சமாகிலும் உயிருள்ளதல்ல. நமக்காகப்பாவம் ஆக்கப்பட்டவலியும் போராட்டமும் இல்லாமலும் கொஞ்சமென்கிலும் தாமதியாமலும் காமுடைய இரட்சகர் சம்மதிக்கிறதற்கால் அது பாவத்திற்கு உற்சாகமாய்ச் சம்மதிக்கிற சென்மசபால் இச்சை. (ரோம. 7, 7). மற்ற புரியாவிட உள்ளத்தாலிட்டுத்துக் கிடக்கிறது போல் அவருக்குள்ளும் படுத்துக்கிடக்கிறது என்று முடிக்குமே. அவ்வது அப்படி நனைத்து சந்தேகிக்கும்படி கம்மைத் தூண்டுமே. அவருக்குள் பாவம் இல்லையென்பதை அவர் உடனே பாவம் ஆக்கப்பட சம்மதிக்காமல் ஒரு மணிநேரம் தாமதித்துப் போராட்டம் இந்த ஆத்தாமப் போராட்டம் நமக்குக் தெளிவாய் விடும் திறமுடைய விவாசத்தை விதரப்படுத்துகிறது.

மேலும், பாவிகளுடைய கண்களில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுகிறது, அந்தப் பாவத்தின் இருந்ததானதே இருந்ததற்கு, அது இப்போது பாப்போம். நமது இரட்சகர் அதுபவித்த வேதனைகளுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒரு பக்கம் நெறிகொள்ள மிகாரம் பாவம் ஆக்கப்படுதல், மற்றபக்கம் பாவிகளுடைய கண்களில் ஒப்புக்கொடுக்கப்படுதல். பாவிகளுக்கு இழிவு நிறப்புப்பெயர்பெற்றவர்கள் யாரென்றால், தேவனுக்கு அரோதராய் கடின வாதத்தைகொப்பேசுகிற ஆவபத்தி யுள்ளவர்கள். (பூதா. 15) இவர்கள் ஐயுபத்தின் இவர்க்கு பாவத்தைத் திருத்தியாய் அதுபவித்தலும், பரிசுத்தவான்களைப் பாவத்திலிருந்து திருப்பிப் பொருட்டு

ருசு தெத்தேமனே இரகசியம்.

விடாமுயற்சி செய்தனும், தேவன் விரும்புகிற நன்மையை எங்கே கண்டாலும் அதை ஓயாமல் பதைத்து வெட்கமும்கிறந்தையும் அடைவித்து, துன்பப்படுத்திக் கொல்வது அவர்களுடைய இயற்கை. இவர்கள் இந்த பூலோகஜீவியமாகிய போர்க்களத்திலே தேவனுக்கும் அவருடைய பரிசுத்தவான்களுக்கும் எதிரியாய் நிற்கிற சாதாரணுடைய கட்டிபார். தேவனேடு நன்மையைத்தெரிந்துகொண்டு அதையே தங்கள் ஜீவியத்தின் இலக்காய்ப் பிடித்துக்கொள்வார்கள். இவர்களால் எங்காலத்திலும் துன்பமே அனுபவிப்பார்கள், (யோவா. 15, 18, 19; 16, 1-4). பரிசுத்தவான்களை நன்மையிலிருந்து திரும்பித் திருப்புவதற்கு இவர்கள் உபயோகிக்கும் ஆயுதம் வேதனை என்னப்படும். வேதனையை அதிகப்படுத்தி அதிகப்படுத்த எப்பேர்ப்பட்ட நல்ல வகையிலும் தெட்டவனுக்கி விடலாம் என்பது இவர்களுடைய நம்பிக்கை. இப்பூயியிலிருக்கிற மற்றப்பரிசுத்தவான்களோடு நமது இரட்சகரை ஒத்துப்பார்த்தால், அவர்க ளெல்லாரும் மகா குறைவுள்ள பரிசுத்தத்தை யுடையவர்கள் என்பதும் அவரோபரிபூணபரிசுத்தத்தை யுடையவர்கள் என்பதும் விளங்கும். அவருக்கு இருந்த இந்தப் பரிபூணபரிசுத்தத்தை மேற்சொன்ன வேதனை என்னும் ஆயுதத்தால் எதிர்த்து, அவரை எப்படியாகிலும் தீமைக்குத் திருப்புவதற்கு நாகத்தின் வல்லமையால் இடைக்கடிக் கொண்டு நுந்த பாவின அவருக்கு விரோதிகளாய் எழுப்பியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கைகளில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட நமது இரட்சகர் இப்போது சம்மதிக்க வேண்டும். இந்தச் சம்மதி கொடுப்பதற்குமுன் அவருள்ளத்தில் கசப்பான பேரோட்டம் வந்தது. ஏனென

எட்டாம் அதிகாரம். 31 ௫௫

ருல், அப்படிச்சம்மதிப்பதிலே “அவருக்கு விரோதமாய் ஒரு எதிர்ப்பேச்சு” இருந்தது. (எபி. 12, 4). எப்படிபெனில், அவருடைய விரோதிகள் மகாபாவிகளாயிருந்தும் தாங்களே தேவனுக்கு உகந்தவர்கள் என்றும் தங்களை தேவபக்தியுள்ள நிதிமான்கள் என்றும் நினைத்தார்கள். அதற்கெதிரையாய், கிறிஸ்துவை தேவதூஷணக்காரன் என்றும் தேவனுக்கு ஆகாத அக்கிரமக்காரன் என்றும் எண்ணினார்கள். அவரைக் கொல்லுகிறது தேவனுக்குப் பிரியமான ஆராதனையென்று அவர்களுடைய அந்தகாரப் புத்தியில் பதிர்திருந்தது. நாங்கள் தேவனுடைய பக்கத்தார். கிறிஸ்துவாகிய நீ அவருக்கு விரோத பக்கத்தான். நாங்கள் உன்னைப்பிக் கப்பட்ட மரமாகிய சிலுவையிலே தேவதூஷணக்காரனாகத் தீர்த்துக்கொல்லுகிறோம். நீ தேவனுக்கு உகந்தவனுனால், அவர் உனக்கு ஒத்தாசைசெய்வார். அதினால் நீ லேசாய் சிலுவையிலிருந்து இறங்குவாய். அப்போது நாங்கள் உன்னை விசுவாசிப்போம். இல்லாவிட்டால், நாங்கள் சொல்லுகிறபடி நீ தேவனிலோதி, நாங்களோ தேவநேசர் என்னும் பொருள்பட எதிரிகள் அவருடைய முகத்துக்கெதிரே அவரை நிர்த்தித்துப்பேசினார்கள். (மாற். 15, 31-32). இது அவருக்கு விரோதமாயிருந்த எதிர்ப்பேச்சு. இந்த எதிர்ப்பேச்சை பொய் என்று ருசுப்பிக்க தாமே ஒன்றும் செய்யாமல் அந்த வேலையை பிதாவுக்கு ஒப்புவித்து அவர் முற்றும் மவுனமாயிருக்கவேண்டியதாயிருந்தது. தேவன் தாமே எதிரிகளுடைய இந்த எதிர்ப்பேச்சை மூன்று நாட்களுக்குப்பின் அதமாக்கி, தம்மோடு மகிமையான உயிர்த்தெழுத்தினால் கனப்படுத்துவார் என்று அவருக்குத் தெரியும்.

ருக்மேத்சேமனே இரகசியம்.

(மாத்.10,34). ஆயினும், அருதப்பேச்சு நடந்த அப் பொழுது அவர் அதற்கு எதிரே எதுவும் போராமலும் செய்யாமலும் எவன்மாயிருக்கவேண்டியதானது அவர் தம்மை தேவனுக்கு ஏற்காத பெரும்பாவிதான் என்று ஒப்புக்கொண்டது. போலிருந்ததினால், மாகிஸ்ஸாமை யிலே முற்றியிருந்த அவருடைய ஆத்துமாவிற்கு அது சலிப்பதற்கரிய வெட்கமுள்ள வேதனையா யிருந்தது. இந்த வெட்க வேதனைக்கு அவர் சம்மதிக்குமூன் அவர் சற்றுத்தாமதித்து உட்கருத்தாவியொழிந்ததினால் அதற்குப்போதுமான பெலனைப்பெற்றுக்கொண்டது ஒரு விதத்திலும் பர்வமாகவேமாட்டாது. சம்மதி கொடுப்பதற்குக் காழ்க்கித்த அவருடைய சித்தத்திலும் மற்றும் ஆத்துமாவின்வளர்களிலும் பிதாவின் இஷ்டப்படிக்குத் தம்மை ஒப்புவிக்கிற விகவாசம் அதே காலத்தில் ஊடுரு வியிருந்தது என்பது “எனக்கோ அல்ல உமக்கே சித் தமாயிருக்கிறபடி ஆவதாக” என்று அவர் வெளித்ததி னால் தெரியும். பொல்லாத உலகத்தினால் விகவாசிகள் அதுபவிக்கிற துன்பங்களிலும் நமது இரட்சகருக்கு விரோதமாயிருந்த இந்த மாதிரி எதிர்ப்பேச்சே எப்போ துமிருக்கும். ஆகிலும், அவர்கள் அதிலே தாங்கள் இரட் சகருக்கு ஒப்பாயிருக்கிறதை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டு, பொறுமையாய் எல்லாத் துன்பங்களையும் சகித்து மகிமையுள்ள உயிர்ந்தெழுநவிலே இரட் சகர் தாமே தங்களைப்பொல்லாத உலகத்திற்கு எதிரே கணப்படுத்துவார் என்று நம்பியிருப்பார்கள். (எபி. 2 1-4).

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

“அவர் மரணத்தோடு போராடி இரத்த

வேர்வைவிவர்த்தது.”

1. “அவர் மரணத்தோடு அதிக ஊக்கத்தோடே ஜெபம் பண்ணினார்” (மத். 22, 44).

2. “என் ஆத்தமாவை மரணத்தோடு மீட்டி எடுத்தேன்” (மத். 26, 28).

3. “அவர் மரணத்தின் நாட்களில் தம்மை மரணத்தி னின்று இரட்சிக்க உதவமை யுள்ளவனானோக்கி பலத்த சத் தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம் பண்ணி வேண்டி தல் செய்து தமக்குண்டான பயபத்தியி னியித்தம் கேட்கப் பட்டார்” (எபி. 5, 7).

தேவனுடைய சபாலை பரிசுத்தத்தைப் படம் போல் எடுத்து நமக்குக்காட்டுகிற சிபாயப் பிரமாணம் ஆவக்குரியதாயிருக்கிறது. (கோம.7,14.) அதாவது, அது தெரிவிக்கிற பரிசுத்தம் நமது வர்க்குக் காயங்க ளில் மாத்நிரமல்ல நமது ஆவியிலே நமது சபாலைத் தோடு சபாவமாய் இருக்கவேண்டுமே, அப்போது மாத் நிரமே நாம் தேவ சிவனுள்ளவர்கள். மோசே சிபாயப் பிரமாணத்தாலாகும் நீதியைக்குறித்து “இவைகளைச்

ரு.2) தெத்சோமனே இரகசியம்.

செய்கிற மனுவன் இவைகளால் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறான்" (ரோம.10,5). ஆதலால், தியாயி பிரமாணமாகிய பத்துக்கறப்பனைகளின்படி கொஞ்சமுட வழுஷில்லாமல் செய்கிற ஆள் நமக்குள் இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆளே உயிருள்ள ஆள். ஆனால் ஜனம் சபாவப்படி நாம் எல்லாரும் "அக்கிரமங்களினாலும் பாவங்களினாலும் மரித்தவர்களாயிருக்கிறோம்" (சாபே.2,1). ஞானவியர் சய ஆத்தம உயிர் நாய் பிறக்கும் போதே நமக்கு இக்கரம் அபிறப்பிலே அந்த உயிர் நமக்குத் தரப்படுகிறது. ஆதலால், நாம் மானிடப் பிறவிக்களாய் ஜனமிக்கும் போதே ஆத்தம உயிரில் லாமல் ஞானமரணத்தை யடைவதற்குப் பிறக்கிற பாததெழுது நமக்கு உண்டாகி, ஞானவியை நாய்ருகியாக்கும். இன்ன ஞானமரணமும் அதிஞானமும் வேதனை மீது இன்னதென்று நமக்குத் தெரியாது.

யாக்.1,15-ல் மரணத்திற்குப் பிறப்பிடம் பீர்வம் என்றும் பாவத்திற்குப் பிறப்பிடம் இச்சை என்றும் தெரிவிக்கப் படுகிறது. ரோம.7,5-ல் இச்சைதானே பாவம் என்று தெரிவிக்கப் படுகிறது. தானே பாவமாய் இச்சை எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே மானம் இருக்கிறது. நமது இரட்சகருக்கு இச்சை என்பதே இருந்ததில்லை. ஆதலால், நாம் எல்லாரும் சப இச்சை யால் இழுப்புண்டு பாவத்திற்குச் சோதிக்கப்படுகிற போல் அவர் சப இச்சையால் இழுக்கப்பட்டு பாவத்திற்குச் சோதிக்கப்பட்ட இடமிருந்ததில்லை. நமக்குள் இருக்கும் இச்சையே நமது சோதிக்கிற காததா இக்குக்கைப்படி, இரட்சகருக்குள் அப்படிப்பட்ட

ஒன்பதாம் அதிகாரம். ரு.க

கைப்பிடியே இருந்ததில்லை. (யோவா.14,30). அவர் பாவம் ஆக்கப்பட்டுத் தம் உள்ளத்திலே பாவத்தை அறிந்த போதுகூட இச்சை என்பது அவருக்குள் இருந்தது மில்லை, வத்ததுமில்லை. பாவ மாக்கப்பட்டு பாவத்தை அவர் அறிந்தாலும் அப்போது கூட பாவத்தை இச்சிக்கிற இச்சையல்ல, அகை அருவருத்து வெறுக்கிற வெறுப்பே அவருக்குள் இருந்தது. கட்டாயத்தினால் வெறுப்போடு அவர் பாவத்தை அறிந்த அறிவுசய இவ்விடத்தில் பிரியத்தோடு அறிகிற அறிவாக மாறிவிடுவானால் அப்போது அவர் தாமே பாவியாகி யிருப்பார். அப்போது அவாதேவனை விட்டுப் பிரிந்த ஆத்துமாவை யுடையவராவார் (சா.59,2). ஜீவ ஊற்று ஆகிய (சா.36,10) தேவனை விட்டு அப்படி அவருடைய ஆத்துமா பிரியுமாயின் அதுவே அவருக்கு ஆத்துமமரணமாகும். ஆத்தம மரணமோ சரீர மரணத்தைவிட மகாக்கொடிய மரணம்.

லூக். 22, 44-ல், அவர் மரண அவஸ்தையாகி * அதிகலங்கத்தோடே ஜெபம்பண்ணினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே அனா அதுபவித்த அவஸ்தை சரீர மரண அவஸ்தை என்று சொல்லத்தகாது. சரீர மரண அவஸ்தை அவருக்குச் சிலுவையிலே உண்டாயிற்று. அந்த அவஸ்தையை அவர் இந்த அவஸ்தையை விட லேசாய்ச் சகித்தார் என்பது அருடைய கொல்கத்தார் சரித்திரத்தால் நன்றாய் விளங்கு. இந்த அவஸ்தை

* Genomenos en agonia என்றும் கிரேக்கு சொசம் "மிகவும் வியாதலப்பட்டு" என்றல்ல, "மரண அவஸ்தையாகி" என்றே தமிழில்குறிப்பப்படவேண்டும்.

கூடிகெத்ரேமனே இரகசியம்

அவருக்கு எந்த மரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது? 'என் ஆத்துமா மரணபரிபந்தம்' * கனதுக்க மாயிருக்கிறது' என்னும் நமது இரட்சகருடைய வாய்மொழிகளே அது ஆத்தும் மரணத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டது, என்று வெளிப்படுத்துகின்றன. அவருடைய ஆத்தும் அப்போது மகாதுக்க வாதையில் நிறைந்திருந்தது. இந்த வாதையைச் சகித்தவேளையில் அது எந்த எல்லையில் இருந்தது என்றால் மரணத்தின் எல்லையில், மரணவாசல்கள் பரிபந்தம் வந்திருந்தது. அந்த எல்லைக் குள்வே அவருடைய ஆத்துமாவின் கண்கள் மரணத்தைக் கண்டி கெட்டுவிட்டன. அவர் அப்போது பார்த்த மரணம் அவருடைய சரீரத்தை யல்ல, அவருடைய ஆத்துமாவை எதிர்த்து வந்த மரணம். நெபே ஆசிரியர் முதலான வேத பண்டிதர் நமது இரட்சகருக்கு இந்தத் துல்லாயில் சரீரமரணத்தைப் பற்றிய பயமே இந்த வேர்வையை உண்டாக்கிற்று என்பது சரியேயல்ல. பயமானது இந்தத் தைத் தோல்புரமாக ஒட்டாமல் இரத்தாசய புரமாக ஒட்டும். அதினால் தோல் இரத்த சிவப்பு நிறமற்று சேர்கையாய் வெளிறிகதோன்றும். பயம் சிடித்தவன் முகத்தைப் பார்த்தாலே இது தெரியும். எதிர்த்து முயற்சிக்கும் முயற்சியானது சரீரத்திலே வேர்வையை யுண்டாக்கும், நமது இரட்சகருக்கு இந்த முயற்சியானது இரத்தத்தின் நெருந்துளிகளான வேர்வையை உண்டாக்கிற்று. அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டான காலம் குளிர்காலம், நவம்பர் இராசேரம். அப்படியிருந்தும்

* Heos thanatou என்பது "மரணத்துக்கேதுவான" என்றல்ல "மரணபரிபந்தம்" என்றே துர்ந்தமகொள்ளும்

ஒன்பதாம் அதிகாரம். ௧ கூக

கரையிலே பெருந்துளிகளாய் அவருடைய வேர்வை சிந்தினால் அவருடைய எதிர்ப்பின் முயற்சி வலியை இன்னவாறு என்று சொல்வது அரிது. எதிர்த்து முயற்சித்ததினாலேயே அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டாயிற்று. தமக்கு எதிர்த்து வந்த ஆத்தும் மரணத்தின் வாயில் விழாதபடி அவர் எதிர்த்து முயற்சிக்க வேண்டியதே. இந்த முயற்சியோடு கூடவே அவருக்குத்திகிலும் இருந்தது என்பது மெய்தான். ஆனால், அவருக்கு இந்த வேர்வை உண்டாக்கினது அந்தத் திகில்தான் என்று சாதிப்பது பொருந்தாது.

எவ்விதமேனும் எவ்வளவேனும் ஆத்தும்மரணம் அவருக்குவருமானால் அவர் நம்மைப்போலப்பாவி ஆகியிருப்பார். ஏனெனில், ஆத்தும் மரணம்தேவனைவிட்டு ஆத்துமா பாவத்தினால் பிரிந்திருக்கிற நிலையேதவிர வேறல்ல. அந்த நிலைமையை அவருக்குள் உண்டாக்க அந்தகாரத்தின் வல்லமை அவரோடு போராடிற்று (லூக். 22, 53). அவர் சேஷனச் சோதனைக் குட்படாத படிக்கு நெபம் பண்ணச்சொன்னதினால் சோதனைக்காரன் அவரிடமும் அவர் சேஷரிடமும் வந்திருந்தான் என்பது தெளிவு. சோதனைக்காரன் அவரிடத்தில் எந்தத் தீங்கு குறித்து வந்தான்?

இதற்கு உத்தரவு இந்த அதிகாரத்தின் தலைப்பில் காடுத்து ஆளப்பட்ட எபிரேயர் நகுபலாக்கியத்தில் அகப்படும். அவருக்கு இருந்த பயத்தினை எப்படியாகிலும் அவரை விட்டுப் பிரித்து விடுவதற்கே சாத்தான வந்திருந்தான். பயபத்தி என்று திருப்பப்பட்டகொக்கு நிமாழி உற்பத்திப்படி "கேட்டிப்பிடி, உறுதிப்பிடி" என்

றும் அர்த்தம்மதரும், பிடித்தபிடியைக் கழல்ப்பண்ணி பிடிக்கப்பட்ட பொருளை விட்டுப் பிடிக்கிறகையைப் பறித்துவிடப் பார்க்கிற வல்லமையோடு எதிர்க்கிற எதிர்ப்பு உண்டாயிருந்தால் பாத்திரமே கெட்டிப் பிடியைப்பற்றிபேசலாம். நம்முடைய இரட்சகர் ஜீவகால மெல்லாம் பிடித்திருந்த பொருள் அவருடைய பிதா. பிதாவை அவருடைய முழு உள்ளமும் பற்றிப்பிடித்திருந்தது. அவருடைய உள்ளத்தின் பச்சியும் அன்பும் நம்பிக்கையும் பிதாவைத்தாழ் பிடித்து அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய பித்தம் பிதாவின்சித்தத்திற்கு எள்ளளவேனும் மாறுகிப்பிரிந்ததேயில்லை. பிதாவுக்கு எது சித்தமோ அதுவே அவருக்கும் சித்தம். இப்படி அவர் தமது முழுஉள்ளத்தாலும் அதின் சர்வபெலன்களாலும் பிடித்திருந்த பிதாவை விட்டுப் பெயர்த்து அவனிடம் பிரித்த விவெதற்குச் சாத்தான் இந்தவேளை வந்துஅவனைதிர்த்தான்.

இதைக்கருதியேசாத்தான் அவரண்டை வந்தான் என்பதுநமதுஇரட்சகர்பண்ணினஜெபத்தாலும்வெளிப்படும். அவர் "அப்பா பிதாவே" என்றுஜெபிக்கிறார். அதினால், அவருக்கும்சாத்தானுக்கும் நடந்தபேர்ப்பிதாவுக்கும் நமதுஇரட்சகருக்கும் இருந்தபிதாபுத்திர அன்பைப் பற்றியே உக்கிரமாயிருந்தது என்றுகுறிப்பாய் உணர்த்தப்படும்.

நமது இரட்சகர்தாமே ஆத்தம பிரகாரம் மரியாவிட்டாலும், அப்படி மரித்த வர்களுக்கு அவர் பதிலியாக உத்தரபாதம் செலுத்த வந்தவராதலால், அந்த மரணத்தினால் மானிட உள்ளங்களில் விளைந்திருக்கிற

நிமைகளுக்கு அவர் தப்பிப்போகக் கூடாது. அந்தத் நிமைகளை உணர்ந்து வலியை அடைந்து வேதனைப்படுவது செத்த ஆத்துமாக்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் இல்லை. உயிருள்ள ஆத்துமாவிற்கு மாத்திரமே அது உண்டு. இந்த நியாயம் சரித்திற்கும் பொருந்தும். சாவை உண்டாக்குகிற தீ, கத்திவெட்டு இவைபோன்ற பிரயோகங்கள் நமது உயிருள்ள சரித்தில் எங்கேனும் செத்துப் போன உறுப்புகளிருந்தால் அவைகளில் எவ்வித வேதனையை உண்டாக்கவே மாட்டா. உயிருள்ள அவயவங்களினால் அந்தப் பிரயோகங்கள் விளைக்கும் நோவு தாங்குகற்கு அரிதாகும். அவ்வாறே மரித்த ஆத்துமாவில் அக்கிரமங்களும் பாவங்களும் வெளிப்பட்டால் அவைகளால் அந்த ஆத்துமாவிற்குத் கொஞ்சமேனும் நோவு உண்டாகவே மாட்டாது. (எபே. 2, 15). ஆனால், உயிருள்ள ஆத்துமாவில் அக்கிரமங்களும் பாவங்களும் தெரிந்தால், அந்த ஆத்துமாவிற்கு அவைகள் உண்டாக்குகிற நோவு பயங்கரமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆத்துமாவை எடுத்துப் பரிசோதித்துப் பார்ப்போம்.

"நான் அடக்கிவைத்த மட்டும் சித்தம் என் கதறுதலினால் என் எலும்புகள் உலர்ந்து போயின. என்னெனில், இரகசியம் என் எலும்புகள் உலர்ந்து போயின. என்மேல் உம்முடைய கை பாரமா யிருந்ததினாலே என் சாரம் உஷ்ணகால வரட்சினைப் போல வரண்டு போயிற்று (சங். 32, 34).

"உமது சினத்தால் என் மாயித்திலே ஆரோக்கியமில்லை. என்பாவத்தினால் என் எலும்புகள் சமாதானமில்லை. என்மேல் உம்முடைய கை பாரமா யிருந்ததினாலே என் சாரம் உஷ்ணகால வரட்சினைப் போல வரண்டு போயிற்று (சங். 32, 34).

சுசு கெத்சேமனே இரகசியம்.

“எனக்குச் சந்தோஷமும் மகிழ்ச்சியும்கேட்கப்பண்ணும். அப்போது நீர் நொறுக்கின எலும்புகள் கனிகளும். என்பாவும் களைப் பாராத படிக்கு நீர் உமது முகத்தைமறைத்து என் மீது தல்களை யெல்லாம் நீக்கும்.” (சங்.51,9,10).

இந்த இருதயப்பட்டத்தில் என்ன பார்க்கிறோம்? உஷணகால வெப்பிலைப்போல் கொளுத்துகிற தேவ சினத்தை உணருகிற உணர்ச்சி. ஞானஜீவசாரம்வரண்டு போதலினால் வரும் வேதனை, மீட்சாட்சியில் சமாதான மில்லாமை, நான்குற்றவாவி என்னும் உணர்வு ஒருபெ ரிய பாராங் கலைப்போல் ஆத்துமாவை நொறுக்கி வாதித்தல், இவை முதலிய துன்பங்கள் அதிலிருக்கின் றன. ஆற்றாவுக்கும் தேவனுக்கும் உள்ள ஐக்கியம் எவ்வளவுக்குப் பரிபூரணமோ அவ்வளவுக்குக்கருக்காய் இந்தத் துன்பங்களை உணரும் உணர்ச்சியிருக்கும். மிழ ஸ்துவின் ஆத்துமா தேவனோடு இணைபிரியாதபூரணஐக் கியமுள்ள ஆத்துமா. தாவினம்மற்றபரிசுத்தமனனும் தேவனோடு ஐக்கியஞ் செய்து பெற்றிருந்த ஆத்தும உயிர் நமது இரட்சகர் பெற்றிருந்த ஆத்தும உயிருக்கு எவ்விதத்திலும் சடும் கோடும் ஆகவே யாட்டாது. ஆதலால், கொஞ்ச ஞான உயிருள்ள தன் ஆத்துமாவின் தாவினமேலே சொன்னவேதனைகளை உணர்ந்திருந்தால் பரிபூரண ஞான உயிருள்ள தாதாத்துமாவிலே நமது இரட்சகர் அவைகளை உணர்ந்த அளவு இன்னதென்று கணக்கிட்சே சொல்ல முடியாது.

நமது கர்த்தா மே பாவி ஆகாவிடும். காக பாவம் கப்பட்டதினால், தாவதன் உள்ளத் தில் நாம் பாராத அந்தத்திமைகளை எல்லாம் அவரும

ஒன்பதாம் அதிகாரம். ௧௩

தமது உள்ளத்தில் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். மற்ற மர் னிட உள்ளங்களில் கிடந்து எழுந்திருக்கிற நகைக்க நகை பாபமான குற்ற உணர்வு, சமாதானமில்லாமை, தேவ சினத்தை உணரும் உணர்வு, சந்தோஷவந்தி, இவை முதலிய கேடுகளெல்லாம் அவருடைய உள்ளத்தை அப்போது பிடிக்கவந்தன. இவை எல்லாம் நமது பா வத்தின் சம்பளம்; ஆதலால், இவை நமது ஆத்தம மா ணத்தின் அம்சங்கள். ஆதலால் தேவனைவிடப்பிரிதல் ஆகிய எல்லாவையும் நமது இரட்சகர் ஆத்துமாவைத் தை எதிர்த்துத் தள்ளி விட்டாலும், அப்படிப் பிரித லால் விடையும் இந்தக்கேடுகள் உட்பட்ட எல்லைக்குள் னே அவர் அந்த மரணத்தைத்தள்ளினதில்லை. தள்ளவும் நகாது. அப்படி அவர் தள்ளியிருந்தால், அவர் நமக்கா கப்பாவமாகப்பட்ட சம்பந்தத்தில்லை என்றாகும். பாவத் தின் சம்பளமாகிய இந்த உணர்வு பாவசருடைய கைகளில் பிடிக்கொடுக்கப்படுதலுமே பிரகாரவருக்கு இப்போதுக்குடிக்கக்கொடுத்தபாத்திரம். இதைக்குடிக்க காரர் ஒருமணிசேரம் வரைபில் சாமிநிதி அவலத்தைப் பட்டாலும், அந்ததாமதம் பாவமாகமாட்டாது என்று முன்பே கான்பித்திருக்கிறோம். நமது இரட்சகர்குடிக்க வேண்டிய இந்தக்கூட்டும் வேதனையுமுள்ள பாத்திரம் நீங்குவதற்கு இரண்டே வழிகள் மாத்திரம் இருந்தன. ஒன்று அதை வரப்பண்ணின் பிதா தாமே தயவாய் அதைத்தமது காலத்திலே நீக்கும்படி வேண்டிக்காத்தி ருத்தல். இன்னொன்று அது உணர் பாக்கின் துடிப்பும் திடுவென வேதனையுமாகிய தாங்குந்கரியிரோவு தொ லையும் பொருட்டு மனச்சாட்சியை மழுக்கி ஞானமரண மடைதல். ஞான உயிர் இருக்குமளவும் அந்த நோக

கூள் நெத்சேமனே இரகசியம்.

இருக்கும். தேவன் தாமே அதை நிவிர்த்திப்பாக்கு மட்
மே காததுப்பொறுத்திருந்தல் மிக வருத்தமான வழி.
ஆயினும், இதுவே தேவன் தமது குமாரனுக்குக் குத்
த்த நல்லவழி. இந்த வழி அவருக்குப் பிரியமில்லாவிட்
டால், சாத்தான் காட்டின மோசமான வழி இருந்தது.
நான் உயிர்ப்போக்கிக்கொண்டால், அதாவது, பொ
துமையற்ற கீழ்ப்படியாமையினால் ஆத்துமாவை தேவனு
விட்டு பிரித்துக்கொண்டால் ஆத்துமாவை நினை
விடும். மரித்த உடம்பில் சுவாணையில்லா திருப்பது
போல் மரித்த ஆத்துமாவிலும் சுவாணை தெரியாது
(எபே. 2, 1-15). சத்துருவாகிய சாத்தான் காட்டின
இந்தவழியை நமது இரட்சகர் தெரிந்துகொள்ளவரும்
பினால் அவர் நமது பிதாவை என்றென்றைக்கும்கூட
விடவேண்டாம். அந்தகாரத்தின் இந்த வல்லமை
நிகழ்ந்த காலத்தில் நான் திருஇருதயப் போன்பு
அவருக்கு மறைக்கப்பட்டிருந்ததென்று நினைக்கலாம்.
பிரசுரினல் சோதிக்கப்படுவதற்கு நாற்பது நாள் வரை
சாத்தில் அன்ன ஆசாரமின்றி உபவாசித்துப்படுத்தி
நிலைமை முன்னொரு காலத்தில் தேவாசியானவரால்
அவருக்கு ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது. அதுபோல்
பிதாவின் திருஅன்பு மறைத்திருக்குங்காலம் இப்
போது பிதாவினாலேயே அவருக்கு ஆயத்தஞ்செய்யப்
பட்டது. இதைவிட்டே அவர் அதைப் பிதாபெடுத்த
பாத்திரம் (போவா 18, 11) என்று தமது செருக்குத்
தெரிவிக்கிறார்.

பிதாவின் திருஉள்ளத்திலிருந்து கனாயில்லாத
போன்பைக் குறித்து அற்ப சந்தேகமாயினும் நமது

ஒன்பதாம் அதிகாரம். ௬௭

இரட்சகருக்குள் உண்டாக்கினால் மாத்திரமே அவரை
யும் பிதாவையும் பிரித்தல் சாத்தானுக்குக் கூடியதா
கும். "பிதா உன்னை நேசிப்பது வாஸ்தவமானால் இந்த
பயங்கர வேதனையுள்ள பாதிரத்தை உனக்குக் குடி
க்கப் பொடுத்து அதை நிவிர்த்திக்கும் காலத்தை உன
க்கு மறைத்து வைப்பாரா? பாவிகளுக்குப் பதிலியாகிய
உனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் பாத்திரம் என்
றென்றைக்கும் நீக்கப்பட்டால் என்ன செய்வாய். நித்
தியமாய் இந்தத் துன்பத்தை அதுபவித்துக் கொண்டு
பிதாவை விடாமல் பிடித்துத் கொண்டிருப்பதைப்
பாக்க அவரை விட்டு விட்டு ஒரு கொடியில் அந்த
துன்பத்திற்கு நீங்குதல் புத்தியில்லவா?" என்று இப்படி
சாத்தான் அவரைச் சோதித்திருப்பான்.

நமது இரட்சகர் "பிதாவே" என்னும்
வேண்டுகலால் தமது உள்ளத்தை யாவல்லாம் பிதாவிற்குள்
ஊற்றிவிடுகிறார். இதற்கு அர்த்தம் "பிதாவே, நீரே என்
உயிர், நீரே என்சகலம், உன்மைப்பிரிந்து உயிர் வாழ ஒருந்
காலும் சம்மதியன்" என்பதாம். பிதாவின் அன்பு
நமது இரட்சகருக்கு மறைத்துவிட்டாலும், அந்த
அன்புதம்மைவிட்டுவிட்டதுமில்லை, விட்டுவிட்டாலும் மாட்
டாது என்று அவர் உறுதியான நிச்சயம் பெற்றிருந்
தார். இந்த நிச்சயத்திற்கு விசுவாசம் என்று பெயர்.
தமது ஆத்துமாவை மூடி மறைத்த மூடலைக்கிழித்து
அதற்கு அப்பாலுள்ள என்றும் மாறாத பிதாவின் திரு
அன்புப் பெருவெள்ளத்தில் போய் விழுந்து கலந்து
கொண்ட இரட்சகருடைய விசுவாசமகிமையை இன்ன
விதமென்று சொல்லுவது கூடியதல்ல. அவருடைய
இருதயமாகிய அகலில் கொழுந்துவிட்டு எரிந்த பிதா

கூ.அ தெதேமனே இரக்கியம்.

பக்தியை அளிக்கத் தன்னுள்ள தெல்லாம் செப்துத்
சாக்தானுக்கு அதுவாய்க்கவில்லை. இந்த அந்தகாரத்
தின் வேளையில் தமது திருக்குமாரனுடைய உள்ளத்தில்
ஜொலித்து வெற்றிகொண்ட இந்த பிதாபக்தியை பிதா
கனம்பண்ணினார். இரட்சகர் "தமக்கு உண்டாயிருந்த
பக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டார்" அதாவது, அவர்
எதற்கு அஞ்சினாரோ அதிலிருந்து விடுதலைபடைந்தார்.
"மரணத்திலிருந்து தம்மை விடுவிக்க வல்லவரை
நோக்கி அவர் உரத்த சத்தத்தோடும் கண்ணிரோடும்
செபித்தார்" இந்த செபம் கேட்கப்பட்டது, அதாவது,
அவர் வேண்டின பிரகாரம் மரணத்திலிருந்து இரட்சி
கப்பட்டார். இந்த மரணத்திலிருந்து தமக்கு விடுதலை
வேண்டுமென்று செபித்தாரோ அந்த மரணத்திலி
ருந்து அவர் விடுதலைபடைந்தார். எப்போது? அவர்
கொல்கதாவில் "முடிந்தது" என்று மொழிந்தபோது,
அதுவரையில் அவர் தம்முள்ளத்தில் மேலே சொன்ன
ஆத்துமவேதனைகளை உணர்ந்தார் என்பது அவர் சிவ
வையிலே அந்த வேதனைகளின் உச்சியை உணர்ந்ததாக
வெளிப்படுத்தினதனால் தெளிவாகும். அங்கே அவர்
மொழிந்தவைகளில் இது ஒன்று. "என் தேவனே,
என் தேவனே, நீர் என்னைக்கவிட்டது ஏது" தேவ
னால் கைவிடப்படுதலை உணர்ந்தலை ஆத்துமவேதனைகளின்
உச்சிப்படி, அந்தவேதனை புள்ள உணர்வையே நாகவா
சிகளின் வேதனையினை அகோரபயங்கர முள்ளதாக்குகி
றது. நமது இரட்சகர் ஏறக்குறைய மூன்றுமணிசே
ரம் அந்த உச்சிவேதனைபயச் சகித்தாரென்பதை அவ
ருடைய கொல்கதாசரித்திரம் வெளிப்படுத்தும். விச
ுவாசிகளின் ஜெபம் கேட்கப்பட்டது என்னும் தகவல்

ஒன்பதாம் அதிகாரம். ௧௯

யத்தை அவர்கள் தங்கள் உள்ளங்களில் பெற்றிருந்தா
லும் அது கேட்கப்படும் விதமும் வேளையும் அறிவ
தற்கு அவர்கள் ஆத்திரப்படமாட்டார்கள். நமது இரட்
சகர் விசுவாசபாதையில் நடந்த இந்தக்காலத்திலும்
அப்படித்தான் இருந்தது. அவர் ஜெபம் கேட்கப்பட்ட
து என்னும் நிச்சயம் அவருக்கு இருந்தது. ஆயி
னார், எப்படி, எப்போது கேட்கப்படும் என்பதை
இரட்சகர் தம்முடைய மனத்திற்கு அல்ல பிதாவின்
சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தார். "எனக்கு அல்ல
உமக்கே சித்தமான்படி ஆவதாக" என்பது விசுவாச
ிகளுக்கு எல்லாரும் மறக்கப்படாத ஜெபவாய்ப்பாடு.

முடிவுரை

நமது இரட்சகருடைய திருப்பாடுகளின் சரித்திர
யத்தை தெதேமனே முதல் கொல்கதா மட்டும் பிரித்
கப்படாத ஒரே சரித்திரமாக பார்க்கத் தவறு அனை
ஆத்துமப்பாடு, சரிப்பாடு என்று பூர்வகால முதல்
பகுத்து வேறுபடுத்தி விஸ்தரிக்கத் தலைப்பட்டு அவரு
டைய ஆத்துமப்பாடு தோட்டத்திலேயே முடிந்து விட்
டது. சரிப்பாடுமாதிரி கொல்கதாவில் முடிந்தது
என்று சிறந்த வேத வித்துவான்களும் விபரித்த நினைவு
களுக்குட்பட்டார்கள். நமது கர்த்தாருட்கு ஏற்றுக்
கொண்ட பிதா கொடுத்த பாதத்தினை தெதேமனே
யிலேயே ஒழிந்துவிட்டதல்ல. சிவவையிலே அவர்
"முடிந்தது" என்று மொழியுமட்டும் அவர் கையில்
இருந்தது என்பது தம்மைப்பிடித்த பாவிகள் கையில்
அவர் தம்மை ஒப்புவிக்கும் போது "பிதா கொடுத்த

எய் தெத்சேமனே இரகசியம்.

பாத்திரத்தைக் குடியாதிருப்பேனோ" என்றதனாலும், பிலாத்துவைப் பார்த்து, "உயர் இருந்து உமக்குக் கொடுக்கப் படாதிருந்தால் என்மேல் உமக்கு அதிகார மில்லை" என்றதனாலும் வெளிப்படையாம்.

நெத்சேமனேச் சரித்திரத்தைச் சமூலமும் விஸ்தரிப்பது இந்தச் சிறு நூலின் நோக்கமல்ல. தியானமுறையாய் விஸ்தரித்தலும் எனபாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தலும் கிறிஸ்தவ ஜீவித்திற்கு உதவியே யானாலும் அந்த எண்ணங்கொண்டு இந்தப் புஸ்தகம் எழுதப்பட்டதில்லை. நமது கிறிஸ்து மார்க்கத்தின் மூல ஆதார இரகசியத்தைச் சிக்கலுற்று விளக்குவதே இந்த நூலின் தலையாயம் இதனால் நமதுவிகவாசத்திற்குப் பெரிய அதுகூழ் வருமென்று நினைத்து இதைஎழுதலாயிற்று. தேவநிருப்பிதங்களில் காணிக்கையாகப் படைக்கப்படுகிற இந்த நூல் நமதுதமிழ்நாட்டாருக்கு நன்கு பயன்பட தேவாவியானவர் அதுக்கிரகம் செய்வாராக, ஆமேன்.

முற்றும்.

அறிவிப்பு. 31

இந்தச் சிறுநூல் கர்த்தரை அறிவதற்கு உதவியாகி, அது நமது நாட்டாரால் விரும்பி வாங்கப்படுமானால், அதற்குப் பிரதினசரித்திரம் பின்வரும் பெயரும் பொருள்விலாசமும் உள்ளதாய் வெளிப்படுத்தப்படும். அதுவும் நமது இரட்சிப்பின் இரகசியத்தைவிளக்குகிற விளக்காய் இருக்கும் என்றதற்குச் சந்தேகமில்லை. அது மாத்திரமேயல்ல; நமது அருமை இரட்சகரின் திருப்பாடுகளின் சரித்திரம் முழுமையும் இந்தமுறையாகவே விளக்கி விஸ்தரிக்கப்படும். கர்த்தரை அறிந்து ஆநந்தப்படுகிற ஏராளமான பேர்கள் நமது நாட்டாருக்குள் எழும்பதேவாவியானவர் துணைபுரவாராக.

THE LORD WHO GAVE HIMSELF FOR US

தம்மையே தந்த தியாகேசர். 1/603

- அதி. 1. ஒண்டியைப்பிடிக்க வந்ததண்டு(சேனை).
2. துரோகி முத்தம்.
3. "நான்தான் அவர்."
4. பேதுருவின் பட்டையம்.
5. அந்தகாரத்தின் வல்லமை.
6. சேஷர் ஒட்டம்.
7. "பன்னிருவரில் ஒருவன்".
8. பாடுகளையும் பரிசுத்தரும்.